

Dokument

SLOBODAN MILOŠEVIĆ

MOJE PRAVDA

**Integrální text projevu před “Mezinárodním trestním
tribunálem” v Haagu ve dnech 31. srpna a 1. září 2004**

I. část

Vydavatelství Le Oerjus, Association Vérité et Justice

Překlad francouzského textu Jiří Řezníček

Praha, únor 2005

Úvod

Text, který uveřejňujeme je francouzským překladem zahajovacího projevu Slobodana Miloševiče před Mezinárodním trestním tribunálem pro bývalou Jugoslávii (TPIY) v Haagu v srbském jazyce a stenografovaného při slyšení ve dnech 31. srpna a 1. září 2004. Tento projev byl úvodem k obhajobě ex-prezidenta Jugoslávie a byl soudem časově omezen, po dvou letech věnovaných jeho obviňování.

Projev v srbském jazyce byl uváděn pro-Miloševićovou televizní společností *Sloboda* a publikován v bělehradských novinách *Novosti* z 11. září 2004. Text simultánního ústního překladu během slyšení je tedy nutně poněkud přibližný a figuruje v angličtině na internetových stránkách tribunálu. Srbský přednes a přesnější francouzský překlad projevu respektovaly jazykový styl projevu. Slobodan Milošević improvizoval svůj projev podle svých poznámek a dokumentů, aniž by měl připraven psaný text.

Odmítnutí uznat legitimitu instance, která ho má soudit, nebyla pro bývalého prezidenta pouze otázkou principu. Vždy to zdůrazňoval až do konkrétních detailů. Proto se také na předsedajícího soudu neobracel jinak, než že ho oslovoval vlastním jménem. Včera to byl „pan May“, dnes je to „pan Robinson“. Co se týče prokurátora a jeho spolupracovníků, ty označuje vágní kolektivní formulí „odpůrčí strana“ nebo „protější strana“ aby zdůraznil, že jsou pouze anonymní sluhové obžaloby, která byla

zosnována jinde a jinými a vycházející více z politiky, než ze spravedlnosti.

Tento muž je obviněn z nejhorších zločinů jaké si lze představit. Média prezentovala jeho vystoupení před soudem jako „proces století“, ale postupně ustoupila od jeho komentování nepochybně v rozpácích nad slabými důkazy obžaloby a vzhledem k silně dokumentované rozhodnosti obžalovaného. Zcela přešly mlčením toto důležité resumé jeho verze faktů.

Nám se jevilo jako elementárně spravedlivé prolomit toto mlčení a uvést ve veřejnou známost, co chtěl říci Slobodan Milošević. Publikace tohoto textu neimplikuje nijak zaujetí

pozice naší asociací, pokud by to nebylo odmítnutí ustoupit před konformismem oficiálních verzí a požadavku práva na informaci, podmínku naší svobody úsudku.

Francouzský překlad srbského textu napsal Gaby Rousseau . Titul knihy byl zvolen námi, podtitulky a poznámky na konci stránky jsou naší redakce. Je možné, že jména některých anglosaských autorů nejsou správně pravopisně uvedena, protože jsou přepisem fonetického znění. Naším čtenářům se za to omlouváme.

Louis Dalmas

Předseda asociace „Pravda a spravedlnost“

První den, 31. srpna 2004

Začátek stání v 9, 02 hodin

Soudce Patrick Robinson: Pane Miloševići, můžete zahájit svůj úvodní projev.

Slobodan Milošević: Pane Robinsone, pro můj zahajovací projev budu potřebovat dnešní a zítřejší den. Zdůrazňuji, že obžaloba disponovala třemi dny a doufám proto, že budete tak laskav a umožníte mi disponovat dneškem a zítřkem. Mohu začít?

Patrick Robinson : Pane Miloševići, toto je potřetí co pronášíte zahajovací projev v odpověď na zahájení obžaloby, potom - co se týkalo části vztahující se ke Kosovu - jste rovněž disponoval osmi hodinami, to jest dvěma dny. Rovněž jako odpověď na zahájení stranou obžaloby, týkající se bosenské a chorvatské části - jste disponoval třemi a půl hodinami. Jedná se tedy o vaše třetí vystoupení.. Pokračujte, prosím.

Slobodan Milošević: Pane Robinsone, vy jste sám prohlásil, že mám právo učinit současně prohlášení a zahajovací projev. Až dosud se jednalo o má prohlášení, nikoliv o zahajovací projev. V důsledku toho soudím, že si toho musíte být vědom a vzít v úvahu můj požadavek dodatečného času“.

Patrick Robinson: Račte pokračovat pane Miloševići.

Slobodan Milošević: Děkuji , pane Robinsone. V mezinárodním veřejném mínění se již dlouho a s politickými záměry, vytvořil falešný, deformovaný obraz událostí proběhlých na území bývalé Jugoslávie. Tato obvinění představují přístup, který se uchyluje bez skrupulí ke lžím, k perverzi práva, zhroucení morálky a zcela neodpovědnému přepisování historie.

Bylo učiněno vše pro to, aby ti, kteří jsou skutečnými viníky tragických událostí, byli zbaveni vší odpovědnosti. A aby interpretace těchto událostí vedla k rozsudkům a mylným závěrům o povaze a kontextu války proti Jugoslávii.

Existuje základní historický fakt, od kterého musí začít celá interpretace událostí a který je začátkem všeho, co se událo na půdě Jugoslávie od r. 1991 dodnes. Jedná se o brutální destrukci Jugoslávie, která sama vznikla ze státu Srbsko, která byla jediným spojencem demokratického světa v této oblasti v průběhu posledních dvou století. Je nepopíratelné, že tento základní historický fakt zanechá svou stopu v evropské historii epochy, která přijde.

Byl zničen multietnický, multikulturní, multikonfesní stát, který měl mezinárodní historickou a právní legitimitu. Pro to, aby na jeho území - pod diktátem Německa a Vatikánu, podporovány Spojenými státy a Evropskou unií - byly vytvořeny mini-státy národnostně čisté.

Byl zničen stát uznávaný všemi světovými mezinárodními organizacemi - počínaje Poštovní unií (1874), přes Společnost národů, Mezinárodní organizaci práce, Spojené národy, Světovou banku, Mezinárodní měnový fond a další specializované agencie OSN, až po Organizaci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě.

Kdo byl původcem katastrofy - destrukce suverenního státu - co, podle principů Norimberského procesu, tvoří největší mezinárodní zločin - zločin proti míru? Kdo byl původcem války, při níž byly zavražděny desítky tisíc civilistů, zmrzačeny stovky tisíc osob, pronásledováno a vyhnáno víc než milion lidí, především Srbů, zatímco materiální škody se zvedají k desítkám miliard dolarů? Aniž bych hovořil o ekologické katastrofě....

Mezinárodní veřejné mínění si bude muset uvědomit pravdu; problém odpovědnosti je tím závažnější, že nebyl zničen pouze stát, byl zničen právní systém Spojených národů a korpus morálních principů, na kterém spočívala světová civilizace.

Nikdy, v průběhu historie nebylo zmizení státu dílem náhody.

Oficiální rétorika týkající se událostí na území Jugoslávie od začátku krize dodnes, která byla převzata tímto, tak zvaným mezinárodním soudem, padá do vody před krutými fakty. Problém je v tom, že se Jugoslávie nerozpadla; nerozpadla se jako kouzlem, jak se to pokoušel vysvětlit pan Robert Badinter, který se uchýlil k jakési právní metafyzice. Tento stát byl zničen programovým způsobem, násilným a ve válce, která pokračovala a při níž byla spáchána série válečných zločinů.

Renomovaný americký teoretik Stephen John Steedman uvedl se znalostí věci v revui *Foreign Affairs* v r. 1993, že na začátku války (cituji) neexistovalo ani Slovinsko ani jiný stát, existoval pouze jediný stát Jugoslávie, v jehož čele stál, v této fázi krajně kritické, reprezentant Chorvatska Stjepan Mesič; předseda vlády Ante Marković, také z Chorvatska, stejně jako ministr zahraničních věcí Budimir Lončar. V celém vrchním vojenském velení pouze dva z 16 hlavních generálů byli Srbové, většina z nich byli Chorvati, Slovinci nebo z jiných nacionalit

Tento stát disponoval silnou a dobře organizovanou vojenskou silou, která byla s to kontrolovat každý konflikt a zabránit katastrofě. Avšak tato moc přenechala terén polovojenským formacím, pašerákům zbraní, kriminálníkům, narko-mafii, (pokud máme na mysli proces v Kosovu). Ale tato moc postupovala koordinovaným způsobem s Evropskou unií, zvláště s Německem a Vatikánem.

Od konce června 1999, Evropská unie vyžadovala, aby legitimní armáda byla uzavřena v kasárnách a zdržela se jakékoliv akce. Šlo o to, dosáhnout toho, aby se armáda dobrovolně stala vězenkyní ve vlastní zemi, což logicky otvíralo možnosti aktivity polovojenským silám usilujícím o odtržení. A vojenské akce začaly od odtržení Slovinska v r. 1991, odtržení, které bylo provázáno vojenskými operacemi.

Začátky konfliktu

V červnu 1991, slovinské polovojenské síly bez jakéhokoli důvodu zrádně zavraždily vojáky jugoslávské armády, kteří střežili hranici s Itálií a Maďarskem a převzaly její kontrolu. Z hlediska ústavy Jugoslávie, Charty OSN a všeobecných právních principů uznávaných civilizovanými národy, se jednalo o školní případ povstání proti státu, což opravňovalo tento stát učinit všechna nezbytná opatření k obnově míru. V souladu s instrukcemi jugoslávského předsedy vlády Ante Markoviče, velitel V. armády Slovinců Konrad Kolsek informoval vládu Slovinska, že jugoslávská armáda převezme kontrolu hranic, čímž bude plnit své poslání.

Slovinská vláda, místo aby v klidu umožnila uskutečnění opatření jugoslávských úřadů, prohlásila svou nedůvěru a že hodlá vzdorovat silou, což také učinila. Uvedla do pohybu své polovojenské jednotky, které tehdy čítaly 36 000 ilegálně vyzbrojených bojovníků. Slovinsko přešlo do ofenzivy. Celý svět věděl, že jugoslávská armáda, vycvičená v duchu bratrství a jednoty, nebude střílet na Slovincy, které považovala za spoluobčany, takže vražda vojáků jugoslávské armády byla pro něj obyčejným, předem připraveným zločinem a nikoli aktem války.

Byly spáchány strašné válečné zločiny, nešetřící, které neušetřily dokonce ani vojenské nemocnice. Tři reprezentanti Evropské unie (trojka) se dostavili na místa a popsali dramatickou situaci, kterou viděli. Seznam zločinů je dlouhý a existuje filmový materiál o zločinech spáchaných slovinskými polovojenskými silami, který byl pořízen jistou rakouskou společností. Vzhledem k tomu, jaký čas mi byl poskytnut, nebo spíše neposkytnut, nemám možnost nyní ukázat tento film, ale použiji prohlášení specifických svědků, abych to potvrdil.

Evropský parlament přijal 10. července 1991 rezoluci odsuzující - nikoli povstaleckou stranu, nikoli secesionisty (kteří se chtějí odtrhnout - pozn. re.), ale legální armádu Jugoslávie. Byla provedena záměna zločinců za oběti, která byla zásadně podpořena americkými a evropskými médii, přičemž ty druhé se daly do služeb války

a staly se jejím nástrojem. Na to kladu důraz, protože převrácení tézí se od té doby stalo široce užívanou formulí v pozdějším procesu destrukce země.

V Chorvatsku začaly zločiny proti Srbům dokonce předtím. Před vyhlášením odtržení. Se stejnými metodami, ve stejných oblastech, kde začala genocida srbského lidu spáchaná v r. 1941 ustašovskými jednotkami, v lůně tak zvaného „Nezávislého státu Chorvatska“. Dva mezinárodní experti, kteří studovali genocidy, k nimž došlo v různých obdobích a v různých místech světa - např. Leo Cooper, Peter Drost, Ted Gertz, Louis Horowitz, George Cram a jiní - došli k závěru, že ke genocidě některého lidu může dojít pouze jednou a že každý pozdější pokus o další genocidu se změní v občanskou válku. Tato téze našla své potvrzení v Chorvatsku.

Genocida Srbů v Chorvatsku v r. 1941 začala vytvářením seznamů a předvolávání skupin obyvatel „, za účelem upřesnění evidence obyvatelstva“, ale namísto toho byli Srbové zabíjeni na místě, nebo odvlékáni do táborů. Tentokrát, v odpověď na podobná předvolání ke stejným procedurám, odpověděli odporem, cítíce se být manipulováni politiky, kteří potom, co v předvečer hlásali ideály bratrství a jednoty, vyzývali k válce ve jménu ideálů národních.

Dost dlouho před odtržením v r. 1991, se po Chorvatsku pohybovaly ozbrojené skupiny. Údajné skupiny dobrovolníků Národní bezpečnosti jednaly v rámci strany HZD (Hrvatska Drzavna Zajednica - Chorvatská státní jednota - pozn. re) pod různými názvy (Zebra, Černá legie, Vlci z Vukovaru, atd.). 28. května v Záhřebu byla organizována vojenská přehlídka - tj.

měsíc před odtržením - kde byla předvedena výzbroj pocházející především z Německa. Šlo o psychologickou přípravu k tomu, co mělo následovat. Chorvatské polovojskové skupiny byly v té době přepraveny do Bosny, protože prezident Tudjman vyhlásil restauraci Chorvatska až po řeku Drinu. V důsledku rozhodnutí o stažení jugoslávské armády ze Slovinska a Chorvatska 18. července 1991, se ozbrojené akce polovojskových sil v Chorvatsku změnily ve frontovou válku. Od 20. července 1991 do 9. srpna, bylo zaznamenáno 75 útoků proti jednotkám jugoslávské armády, 23 útoků proti kasárnám a 13 proti leteckým silám, vedeným díky sofistikované výzbroji pocházející z arsenálu NATO. Domy Srbů byly vypalovány a individuální akce proti Srbům dostaly formu masové likvidace.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, překladatelé vás žádají, abyste zpomalil, nemohou sledovat.

Slobodan Milošević: Dobrá. V kukuřičném poli blízko vesnice Jankovac bylo 65 Srbů podřezáno. Všichni byli identifikováni.

Ve vesnici Svinjarevo, 25 osob bylo zabito. Celé vesnice byly devastovány v kraji Papuk a Slunj. Vůči srbskému lidu byla nejširší metodou teroru forma násilného vyhánění, což potvrzuje úzký vztah mezi událostmi v r. 1941 a 1991. Tato akce nabyla vrcholu v západním Slovinsku brzy po volebním vítězství strany HDZ, což se projevilo psychózou strachu, který podněcoval populaci k útěku.

Různé metody byly užívány k terorizování srbských dětí ve školách, vyzývání Srbů k dostavení se na policejní stanici, zabavování telefonu, masové propouštění z práce, zaminování jejich domů. Krizový štáb situovaný v Slavonska Pozega 29.10. 1991 rozhodl vyhnat Srby z 24 vesnic, z nich to byly Oblakovac, Orijava, Slatina, a jiné. A to ve lhůtě 48 hodin. Rozkaz byl vysílán rozhlasem a zveřejněn tiskem. Ti, kteří

odmítli uposlechnout byli odvezeni do táborů, což vyvolalo první velký exodus Srbů z prostoru Podravska Slatina a Daruvar. Od července 1991 do srpna 1992 bylo 193 vesnic etnicky vyčištěno od svých srbských obyvatel. Nevyvratitelné dokumenty na toto téma byly předány Evropské unii.

Vojenské akce se potom přenesly na území Bosny a Hercegoviny. Ideologické základy byly položeny od 70. let publikací „Islámské deklarace“ od Aliji Izetbegoviče jako tajného politického programu. Potom, v r. 1984 byla uveřejněna práce téhož autora pod titulkem „**Islám mezi Východem a Západem**“. V r. 1990 byla znovu otištěna Islámská deklarace. Je známo, že se tam nalézá tato věta: „Nemůže být míru mezi vyznáním muslimským a jinými“, kterou nalézáme opět v různých pasážích této knihy.

Během zasedání parlamentu Bosny a Hercegoviny dne 21. prosince 1991, Izetbegovič prohlásil: „Pro samostatnou Bosnu a Hercegovinu jsem ochoten obětovat mír“.

V souladu s principy Islámské deklarace byla provedena masivní mobilizace a byla zahájena občanská válka s bohatou finanční podporou Saudské Arábie, Iránu a jiných islámských zemí. Potom přišel velký počet mudžahidínů.

Během 6. vrcholného setkání představitelů **Organizace islámské konference**, která proběhla od 9. do 12. prosince 1991, tedy před vypuknutím války a před tím, než by byla

Bosna a Hercegovina uznána, byla poskytnuta plná podpora islámským souvěrcům v Bosně a jejich boji za dosažení teritoriální integrity a to i přes skutečnost, že ani dnes Bosna a Hercegovina nedisponuje většinou islámské populace. Tato schůzka na nejvyšší úrovni, nejenže poskytla bohatou finanční podporu, ale také pozdravila Aliju Izetbegoviče.

Bosna a Hercegovina byla jedním z hlavních témat mimořádné ministerské schůzky této organizace v Djedjahu 1. a 2. prosince 1992. Ministři se tentokrát zabývali situací obou srbských oblastí - Kosovo a Raska, jak ji nazývají Sandžak. První „svatí válečníci“ (mudžahedíni) přišli z Afganistanu, Libanonu, Maroka a Pakistanu, vybaveni výzbrojí, kterou CIA dodala rebelům v Afaganistanu. 400 členů Hezbollahu přišlo do Sarajeva jako vojenští instruktoři. Podle tradice, která se datuje od druhé světové války, od účasti jejich jednotek v ozbrojených silách nacistického Německa, které bojovaly proti koalici demokratických zemí, ku kterým patřila i Jugoslávie té doby, oba vedoucí vzbouřeneckých polovojských sil Tudjman a Izetbegovič, podepsali v Záhřebu smlouvu předvídající mimo jiné, že ozbrojené síly sboru obrany Chorvatska budou součástí ozbrojených sil republiky Bosna a Hercegovina. Z toho vplynulo vyhánění Srbů z oblastí kontrolovaných islámskými silami. Desítky tisíc Srbů byly takto vyhnány z Mostaru, 2 500 z Gorazde, atd. Jako v Chorvatsku, američtí důstojníci tak zvaně v důchodu, byli posláni do Bosny a Hercegoviny - jako instruktoři chorvatsko-islámské armády.

Vojenské operace pokračovaly ve svých pohybech a přemísťovaly se ze severu k jihu předtím, než konečně dosáhly území Srbska, to jest Kosova. Použit postup, podle kterého bylo programováno rozbití Jugoslávie a válka proti Jugoslávii, jejíž poslední fází je Kosovo - je velmi jednoduchý. Podporu tvořily polovojské síly rebelů, skupiny kriminálních živlů a teroristé, jakož i narko-mafie Kosova. S obviněním JNA (Lidová armáda Jugoslávie), v té době legitimní síly Slovinska a Chorvatska,

potom později, během Federální republiky, byly použity proti jugoslávské armádě.

V průběhu otevřené agrese proti zbytku Jugoslávie, tj. proti Srbsku a Černé Hoře, bylo svrhováno desítky tisíc tun bomb a projektilů s ochuzeným uranem jakož i s jedy do té doby neznámými. Jak konstatovali mezinárodní experti, při agresi proti Jugoslávii spáchané v r. 1999 ze strany NATO, bylo svrženo pět až šestrát více toxických substancí, než na Hirošimu.

Účast Západu a především Německa a Vatikánu, byla manifestní od začátku války. Známý americký teoretik Donald Horowitz demonstroval argumentovaným způsobem, že mezinárodní a etnické konflikty se mění v nejbrutálnější typ války, když jedna z obou stran, nebo obě, obdrží mezinárodní podporu. To je právě to, k čemu došlo na území Jugoslávie. Válka v této oblasti navazovala na synchronizovanou akci odtrženeckých a cizích sil, které se masivně zúčastnily v Jugoslávii během přípravy rozpoutání masakrů. Ustašovští a nacističtí extremisté, muslimští fundamentalisté a albánští teroristé hráli v existujícím napětí roli detonátorů konfliktů, zatímco cizí síly v začáteční fázi jednaly mezi kulisami, zásobovaly secesionisty (stoupence odtržení - pozn. red.) zbraněmi a penězi a infiltrovaly do země záškodníky.

Konečná desintegrace Jugoslávie byla završena podvodem institucionálním. Ve finálním aktu Helsinské smlouvy se evropské země a Spojené státy zavázaly, že budou respektovat teritoriální integritu všech signatářských států.. V souladu s tímto principem. V souladu s

tímto principem se měly zřeknout každé akce směřující proti integritě teritoriální, nezávislosti politické a jednotě každé signatářské země.

Tyto principy byly slavnostně potvrzeny v Paříži v r. 1990, během podpisu Pařížské deklarace. Pouze rok po tomto datu se na politické scéně otevřeně objevila Evropská unie jako hrot kopí při destrukci Jugoslávie.

V Brioni 7. července byla podepsána deklarace o mírovém řešení konfliktů mezi federálními jednotkami Socialistické republiky Jugoslávie. Podle této dohody se Evropská unie zavázala, při hledání trvalého mírového řešení krize mezi federálními jednotkami, respektovat teritoriální integritu Jugoslávie, od níž obdržela mandát prostředníka, protože jednotná Jugoslávie byla subjektem mezinárodního práva právně chráněným. V historii civilizovaného světa, procedura prostřednictví vyplývá z diagnostiky příčin uvažovaného konfliktu a vytváří různé varianty možného řešení a naznačuje ústupky, které mohou být vzaty v úvahu. Místo toho lord Carrington, během mimořádné schůze při konferenci o Jugoslávii 18. října 1991, vyhlásil formou ultimáta zmizení Jugoslávie jako státu a jako objektu mezinárodního práva. Bez alternativy a při přetvoření Jugoslávie na model vytvořený Hitlerem v r. 1941. Nacistické hodnoty měly navrch. Právo rozbít stát a provést odtržení dostalo primát ve vztahu k ochraně země a právu podpořit členský stát Spojených národů.

Je paradoxem, že právo vzbouřit se proti státu je popíráno v jejich vlastní zemi - Angličany vůči Irlandcům, Španěly vůči Baskům, Francouzi vůči Korsičanům, atd.

A není nevhodné připomenout, že v době kdy, srbsští bojovníci bojovali v druhé světové válce po boku spojeneckých sil, vojska tak zvaného Nezávislého státu Chorvatska, jakož i další jednotky z Bosny, bojovaly na četných frontách v lůně nacistických sil. V té době, slavná divize Handžár z Bosny byla poslána v rámci vyhlazovacích nacistických sil do Francie, kde prováděla excesy dobře známé.

Vraťme se k dokumentu zpracovanému lordem Carringtonem, který představoval první poškození Jugoslávie jako subjektu mezinárodního práva. Jednalo se o první

podvod. Pozdější jednání se proměnila ve frašku. Odtrženecké republiky byly uznány pod silným tlakem Německa a Vatikánu na úkor elementárních principů mezinárodního práva, praxe Spojených národů a hlavní světové velmoci - Spojených států amerických. Vskutku, podle deklarace Smithson ze 7. ledna 1932, Spojené státy se zavázaly neuznat stát, který vzešel z násilných změn. Tento princip se stal nejdříve regionálním pravidlem pro státy americké, potom principem mezinárodního práva. Amerika tedy při této příležitosti popřela své vlastní právo. Od měsíce července 1991, před začátkem války, německý ministr zahraničí Genscher požadoval okamžité uznání Chorvatska a Slovinska. Paralelní akce byla vedena Vatikánem. Podle informací velvyslance Spojených států při Svaté stolici Thomase Milady, Vatikán podnikl od léta 1991 akci bez historického precedentu svým postavením do čela procesu, který měl dosáhnout uznání odtrženeckých republik. V srpnu 1991, papež Jan Pavel II. poslal do Jugoslávie Mgr. Taurana, který po svém návratu podal zprávu označující Srbsko za indiskutabilního agresora.

Jednalo se znovu ještě jednou o převrácení názorů, o hanebnou lež a pokrytectví. Tentokrát ze strany duchovního šéfa. Agrese proti vlastní zemi - to byla konstrukce, která se mohla zrodit jen v rámci projektu zcela ovlivněného zlým úmyslem. Ale tisk tuto tézi přijal.

Podle Miladiho fungovala perfektní koordinace mezi Německem a Vatikánem. Genscher se objevil ve Vatikánu v polovině prosince 1991 a při svém návratu 19 prosince oznámil, že Německo uzná Chorvatsko a Slovinsko bez ohledu na pozici ostatních zemí. Stalo se tak 23. prosince a Vatikán tak učinil 13. ledna 1992. Německo a Vatikán měly na této záležitosti vlastní geostrategické a historické zájmy. Během let pracovaly na destrukci Jugoslávie. Jednoznačně to bylo ilustrováno Helmutem Kohlem v článku uveřejněném ve slavné revui *Politique internationale* (1994-1995, č. 66), kde ujišťoval, že historie Jugoslávie, současná i minulá, tvoří neoddělitelný celek.

Rozhodující období nastalo s příchodem Kinkela do čela německé bezpečnostní služby, který vytvořil úzké vztahy s ustašovskou emigrací. Hlavní osobnosti, které působily v Jugoslávii k destrukci státu byly, podle studie dobře známého německého analytika Ericha Schmidta-Eenbooma : Josip Malovic, Josip Bojkovac, Franjo Tudjman a nynější chorvatský prezident Stjepan Mesič.

Mesič potvrdil svou roli, když ve slovinské televizi prohlásil, že si přál předat ideu destrukce Jugoslávie „těm, kteří mají největší vliv na její osud - Genscher a papež“, před tím, než připojil, „že potkal Genschera třikrát. Je to on, který mu umožnil kontaktovat Svatou Stolicí. Papež a Genscher byli zajedno při myšlence totální destrukce Jugoslávie.“ Následovalo uznání Chorvatska a Slovinska ostatními členy Evropské unie v lednu 1992, potom Bosny a Hercegoviny 16. dubna 1992. Tentýž den útoku Hitlera na Jugoslávii v r. 1941.

Federální jednotky jsou uznány, jak stanoví každý specifický uznávací zákon, v hranicích mezinárodně uznaných. Tak zní texty. Nikdy v mezinárodní smlouvě, nebyly administrativní hranice uznány jako mezinárodní. Nejsou a nebyly vnitřní dokumenty týkající se vnitřních hranic. Co je nejdůležitější v této záležitosti je skutečnost, že uznání je jednostranným politickým aktem, zatímco problém delimitace hranic je komplexním právním aktem zahrnujícím několik etap. Byly tedy uznány fiktivní státy a nikoli státy skutečné. Uzané jednotky nepožívají elementárních pod-

mínek, umožňujících zformování státu. Podle práva, jednotný přístup vyžaduje, legitimitu státního aparátu, stabilitu politických a soudních struktur monopol moci na a plnou kontrolu užití síly. A co je nejdůležitější: Stát musí projevovat schopnost a vůli plnit své mezinárodní závazky a zajišťovat vnitřní bezpečnost.

Nic z toho neexistovalo v okamžiku uznání. To bylo realizováno v tehdejší době krvavé občanské války, což zůstane jako jediný případ v moderní historii, ale ve smyslu zcela negativním.

Omyl uznání

V mezinárodně právní komunitě, uznání povstaleckých sil vyvolalo pobouření a odsouzení. Ale také v jiných kruzích. Šéf civilního sektoru UNPROFOR Cedric Thornberry ve svých memoárech uvedl: „Když velvyslanec Utilheiro oznámil, že rozhodnutí o uznání bylo učiněno, generál Morillon a já jsme byli zděšeni“. Francouzské noviny s velkým nákladem *Le Figaro* psaly o „výkonu právního pokrytectví“. Generál MacKenzie ve svých memoárech napsal: „Jakkoli jsme nebyli diplomaty, my všichni v uniformě jsme byli jisti, že boje propuknou všude kolem nás, jakmile bude uznání prohlášeno“. Zvláštní reprezentant OSN Cyrus Vance prohlásil, že uznání Slovinska, Chorvatska a Bosny-Hercegoviny ze strany

Evropské unie a Spojených států „vedlo k válce, která se odehrává na území Jugoslávie“. Potvrdil to v září 1992.

Uznání fiktivních států angažovaných v občanské válce tvořilo nepřímou formu agrese proti Socialistické federativní republice Jugoslávie. Uprostřed intenzivní kampaně médií a mystifikace mezinárodního veřejného mínění a flagrantního porušení mezinárodního práva a Charty OSN, povstalecké republiky byly přijaty za členy Spojených národů. Zbytku Jugoslávie, který byl skutečnou matricí Jugoslávie byly uloženy sankce v květnu 1992 a na zemi uvalena mezinárodní izolace, v červenci 1992 byla pozastavena její účast ve Spojených národech. A to jednoduše proto, že jsme nesouhlasili s tím, že jsme nesouhlasili, aby existující stát byl zrušen škrtnutím pera. Tento právní chaos - morální selhání velmocí po studené válce, jakož i Vatikánu - otevřelo cestu ke zneužití a anarchii. Od severní hranice až po Kosovo, až po krajní jih. A byl utvořen ad hoc tento tribunál s jediným cílem zakrýt akumulované omyly jakési politiky vedené Západem a ospravedlnit spáchané zločiny: desintegraci jednoho státu a vysoce sofistikované barbarství vedené státy NATO během tříměsíčního bombardování Jugoslávie, masivní zločiny spáchané proti obyvatelstvu a destrukce středověkého dědictví srbského lidu v Kosovu, atd.

Instrumentalizací událostí extrémě složitých událostí na území Jugoslávie, svádějící odpovědnost na Srbsko považované za agresora a na mne osobně, uchýlili se k velmi průhledné taktice, jejímž cílem bylo uzavřít kruh a zabránit každé logické analýze empirickou konstrukcí.

Stupidní teorie, řekl bych dokonce vulgární, o „bad guys“ (zlí hoši) a „rogue states“ (státy-ničemové), nemohly ponechat ve stínu fakta o historické odpovědnosti za tragedii jednoho evropského státu. Společný kriminální projekt existoval. Nebyl koncipován v Bělehradě, kde nikdy neexistoval. Existoval naopak napříč aliancí rozvrtných sil v Německu a Vatikánu, potom v ostatních zemích Evropské unie a Spoje-

ných států.

Nelegitimní tribunál

Od mého prvního příchodu na toto místo, potom ještě několikrát, jsem popíral legalitu tohoto tak zvaného tribunálu. V průběhu procedury jste mi poskytli další argumenty na podporu mé pozice. Neočekával jsem, že neexistují právní podklady pro zřízení tohoto tribunálu. Připomenu pouze, že zdrojem právní autority může být jen mezinárodní smlouva a nikoli rezoluce, jak konstatoval generální sekretář OSN ve své zprávě Radě bezpečnosti 3. května 1993.

Vy však máte odpovědět na veřejné mínění: Má Rada bezpečnosti OSN právo pozastavit uskutečnění mezinárodních dohod? Odvolávám se na ženevské konvence z r. 1949 s jejich protokoly a konvence z r. 1948 o zákazu a odsouzení genocidy, které svěřují soudní kompetenci soudit válečné zločiny národním soudům. Mezinárodní tribunál může mít autoritu jedině tehdy, jestliže jeho zakládací akt byl sepsán *legie artis* a má všeobecnou kompetenci. Tento tak zvaný tribunál postrádá oba prvky. Zakládací listina tohoto tribunálu je individuální povahy, jedná se tedy o akt politický.

Jeden základní právní princip rovnosti před zákonem klade otázku, proč nebyly ve světě zřízeny tribunály pro všechny války, které se udály, alespoň ve XX. století. I když nejsou

pro to principiální důvody, za předpokladu, že by to bylo legální, se aplikuje na všechny situace. Jinak řečeno, tento tribunál reprezentuje nejtěžší formu diskriminace proti jedné zemi, jakož i vážné porušení zákazu všech forem diskriminace. Od začátku jsem žádal, aby tato instance postupovala podle článku 96 Charty OSN, která požaduje souhlas Generálního shromáždění a obrátila se na Mezinárodní soud, který je eminentní právní instancí v institucionálním systému Spojených národů a habilitován k interpretaci Charty OSN a požádat o právní poradní názor, aby zjistila, zda rezoluce Rady bezpečnosti, na jejímž základě vznikl tento tzv. tribunál, jsou v souladu s Chartou OSN nebo ne.

Skutečnost, že si tento tribunál sám přisvojil právo rozhodovat, ať byl ustaven právoplatně nebo ne a skutečnost, že rozhodoval jakoby tomu tak bylo neznámá, že takové rozhodnutí bude správné, ani že měl právo takto rozhodnout. Ve skutečnosti, tento tzv. tribunál o nic více, než kterýkoli jiný tribunál, není oprávněn posuzovat svou vlastní legalitu. To je, proč rozhodnutí, která v této věci učinil, jsou bez právní hodnoty. Tribunály jsou ve skutečnosti oprávněny rozhodovat o své kompetenci - zda jsou kompetentní rozhodovat v určité záležitosti nebo ne - ale otázka kompetence tribunálu a otázka jeho legality jsou dvě otázky zcela odlišné. Otázka legality má prioritu před otázkou kompetence, protože když tribunál není legální, otázka jeho kompetence je bezpředmětná.

Na rozdíl od otázky vlastní kompetence, žádný tribunál, ani žádná instance není habilitována vyslovit se o své vlastní legalitě, neboť podle práva, tradice neumožňuje být soudcem ve své vlastní věci (*judex in causa sua*).

Ostatně ani tento ilegální tribunál není s to zabránit osobám, které před něj předstupují, odpovědět na otázku: je tento orgán legální nebo ne? Zvláště existuje, jak jsem již uvedl, právní přístup pro ujasnění této otázky, protože odmítnout použití této cesty znamená odmítnout spravedlnost zainteresované osobě. Obávám se nicméně, že odpovědní této instituce jsou si vědomi, že mínění Mezinárodního soudu bude shodné s tím, které vyslovil bývalý předseda tohoto soudu Mohamed Bedjaoui ve své knize „Nový světový pořádek a kontrola legality rozhodnutí Rady bezpečnosti“, kde nalézáme, mezi rozhodnutími, která shledáváme jako sporná, i dvě rezoluce se vztahem k tomuto tribunálu. Následkem toho, tento tribunál není ani organismem mezinárodním a ještě méně nezávislým, jak ho chcete prezentovat. Tváří v tvář veřejnému mínění byla uplatněna ideologická fikce „mezinárodní společenství“, které se drží v pozadí tribunálu, což představuje vážný podvod. Idea utvoření tohoto tribunálu pochází od Kinkela, který následoval po Genscherovi, který byl hlavním válečným zločincem v průběhu desintegrace Jugoslávie. Ideu převzala Madeleine Albright, zatímco předběžné a následující náklady operace byly zajištěny péčí Fondation Soros. Soros financuje rovněž Koalici pro mezinárodní spravedlnost, nevládní organizaci určenou k „pomoci“ tomuto tribunálu.

Členové této organizace a členové některých dalších nevládních organismů, z nichž někteří se nalézají dnes v tomto tribunálu, se angažovali od r. 1992 v Bosně a Hercegovině při hledání tak zvaných důkazů o zločinech Srbů. Madeleine Albright to všechno předvedla v americkém kongresu s pomocí různých loby a médií s cílem vytvořit prezentaci určenou k ovlivnění světové veřejnosti. V americkém kongresu získala označení „matka tribunálu“. Jako test autentičnosti důkazů dodaných nevládními organizacemi je možno citovat skandál vyvolaný falešnými dokumenty předloženými odpovědnými činiteli těchto organizací, na kterých se zakládala obvinění vznesená proti mně à propos tak zvaných zločinů v Kosovu. Novinář z New York Times, který redigoval článek na základě těchto falešných údajů byl nucen podat demisi. Pro důvody profesionální a mravní. Disponuji zde tímto číslem *New York*

Times, ale nemám čas vám je odevzdat. Autor statutů vašeho tribunálu Michael Scharf napsal o něm velmi spravedlivé zhodnocení. V jednom interview pro *Washington Post* z 3. října 1999 prohlásil, cituji: „Tribunál je užitečný politický nástroj, který slouží k diplomatické izolaci vedoucích činitelů, kteří překročili pravidla a k upevnění politické vůle ve světě, k uložení sankcí a použití síly“.

Jinak řečeno, tento tribunál je instrumentem války a nikoli spravedlnosti. Toto bylo potvrzeno v renomovaných kanadských novinách *Global Mail* z 21. dubna 1999 Marcusem McGee, který potvrdil, že „tato instance je součástí válečné strategie NATO“.

V důsledku toho se jedná o privátní justici známou pouze svým autorům, utvořenou péčí válečné koalice, to jest spravedlnost pokročilého středověku.

Eminentní mezinárodní juristé připodobnili tento tribunál k nástroji propagandy NATO. V tom případě nelze hovořit o nějaké nezávislosti spravedlnosti. Je nutno dodat, že od r. 1996 existuje permanentní spojení mezi generálním sekretářem NATO a vaším generálním prokurátorem a že 9. 5. 1996 bylo podepsáno memorandum o modalitách této spolupráce mezi generálním prokurátorem a vrchním velitelem NATO v Evropě.

Takto, NATO a nikoli OSN zajišťuje roli četníka tohoto tribunálu. To je, proč tento tribunál nemůže být nikterak považován za mezinárodní instituci, ale za orgán NATO. Váš vlastní článek 32 poskytuje v tomto smyslu další argument navíc. Váš status skutečně předpokládá, že výlohy tribunálu jsou kryty obvyklým rozpočtem OSN. Avšak v praxi peníze přicházejí z krajně nejasných zdrojů, takových jako např. Fondation Soros a nadací různých islámských zemí. Největší část příjmů pochází ze samé NATO, Shea: „NATO je hlavním kapitálovým účastníkem Tribunálu“. To prohlásil 17. května 1999 v Bruselu. a není marné připomenout, že Soros financuje tak zvanou „Armádu osvobození Kosova“, kterou je ve skutečnosti teroristická organizace UCK, stejně jako její hlavní orgán, Koha ditore.

Role Německa

Během podpisu závěrečné smlouvy o Německu 12. září 1990 v Moskvě v přítomnosti ministrů zahraničních věcí Německé demokratické republiky, Francie, Velké Británie, SSSR a USA, Genscher prohlásil zejména: „Nepřejeme si nic jiného, než žít svobodně, v demokracii a v míru společně se všemi ostatními národy. Jednota naší země je pro nás větším cílem, nežli obnovená mocnost“.

A kancléř Kohl v den unifikace Německa 3. října vzkázal mezi jiným, všem zemím světa -včetně jugoslávské vlády: „Z německého území v budoucnu nebude vycházet než mír. Jsme si vědomi, že nedotknutelnost hranic, respekt teritoriální integrity a suverenity všech zemí v Evropě jsou hlavní podmínkou míru. V tomto ohledu nám přísluší morální a právní povinnosti vzniklé německou historií“. Silná slova a velké sliby na adresu zbytku světa a zvláště Evropy v okamžiku, kdy německý národ obdržel konečně povolení sejmout se svých beder břemeno rozdělení, které mu bylo uloženo v nejtemnějších obdobích jeho historie.

Silná slova a sliby, ale v téže chvíli dutá slova a prázdné sliby. Protože způsob jakým nejvyšší německé autority vnímaly morální a právní povinnosti vzešlé z jejich historie, stejně jako jejich skutečné stanovisko v ohledu nedotknutelnosti hranic, respektu teritoriální integrity a suverenity všech států v Evropě, jako základních podmínek míru, je možno současně pozorovat na území Jugoslávie. Stát, kde německé intervence v průběhu XX. století

způsobily tři miliony mrtvých: 1, 247 milionu srbských obětí v průběhu 1. světové války a 1,7 milionu srbských obětí během

2. světové války.

Je to přesně v říjnu 1990 během měsíce, kdy došlo k unifikaci Německa, co bezpečnostní síly jugoslávské armády odhalily a dokonce se jim podařilo nafilmovat aktivity ilegálního importu zbraní do Chorvatska, jehož cílem bylo odtržení Chorvatska pomocí těchto zbraní a tedy porušení teritoriální integrity Jugoslávie. Tyto ilegální dodávky transitovaly přes Maďarsko, ale hlavní část zbraní pocházela z Německa již sjednoceného, což zvrátilo dříve citovaný slib kancléře Kohl (že z německého území bude vycházet pouze mír) v pouhou ironii.

Výzbroj secesionistů nebyla jediným ani prvním způsobem intervence Německa do vnitřních věcí Jugoslávie. Byl to ve skutečnosti příspěvek k prohloubení jugoslávské krize. Všechny aktivity Slovinska a Chorvatska s cílem dosáhnout silou politické autonomie nebyly podporovány Německem pouze ze zákulisí, ale v široké míře podněcovány nejvyššími německými funkcionáři. S cílem ukončit konflikt v Chorvatsku a zastavit útoky proti jugoslávské armádě, presidente Jugoslávie a vedoucí činitelé jugoslávských republik se shromáždili v Bělehradě 20. a 21. srpna 1991. Bylo učiněno několik rozhodnutí ve smyslu stabilizace situace. Byl tehdy přijat minimální program politické a ekonomické spolupráce, byla utvořena komise, která měla vypracovat dohodu o příští formě multinacionálního státu a bylo dosaženo dohody o setkání vedení jugoslávské armády a Chorvatské republiky. 20. srpna se konala mimo-
řádná ministerská schůze Evropské unie, kde ministři zahraničí evropských zemí ocenili vůli všech stran zahájit rozhovory o budoucnosti Jugoslávie a požádali je, aby vedli tato jednání v duchu vzájemné důvěry. Téhož dne Genscher vedl součinnostní

schůzi s ministry zahraničí Slovinska a Chorvatska, potom 24. srpna 1991 povolal jugoslávského velvyslance v Bonnu Borise Frlece (ten byl národnosti slovinské, což zaručovalo, že zpráva jugoslávské vládě bude rovněž oznámena v Lublani a Záhřebu a prohlásil: „Jestli bude krvavá lázeň pokračovat a jestli politika agrese vedené s podporou jugoslávské armády okamžitě neskončí, federální vláda (německá) bude nucena vážně posoudit uznání Slovinska a Chorvatska v existujících hranicích. Přistoupí také k přehodnocení situace na půdě Evropské unie“.

Vzniká otázka: Bylo nutno jednat, aby bylo respektováno příměří, nebo podpořit ty, kteří prohlásili odtržení a chopili se zbraní, by je uskutečnili? Odpověď přišla a dala jasně najevo, že pokračování v krvavé lázni vyústí v uznání těchto států, což se naneštěstí stalo.

Tato zpráva měla žádaný účinek, protože chorvatské plovajenské síly odmítly dohodu o příměří již uzavřenou a začaly stupňovat konflikt. Nakonec všeho, vůle Německa podporovat Slovinsko a Chorvatsko v jejich ilegitimní secesi a dosažení uznání těchto republik i za cenu vážného střetu s partnery v Evropské unii a Spojených státech a také v OSN je analyzována lordem Owenem, jehož kniha je přiložena ke spisu. Připomínám vám, že lord Owen píše: „Dopis Genschera Perezovi de Cuellar psaný německy, odvolávající se na veřejná prohlášení, která zvýšila napětí v Jugoslávii, jakož i na Pařížskou deklaraci. Ale jak Perez de Cuellar uvedl ve své odpovědi, Genscher zapoměl zmínit deklaraci Evropské unie publikované v Římě 8. listopadu 1991, která upřesňovala možnosti uznání a nezávislosti republik, kterou si přejí, mohou být posouzeny jen v rámci celkového uspořádání“. Takto připomíná Owen, vedle

deklarace Evropské unie z 6. března 1991 stanovisko, které podpořilo jednotu Jugoslávie. Evropská unie přijala prohlášení s datem 8. listopadu, které požadovalo upřesnit „celkové řešení“. Avšak německé stanovisko převládlo a Pandořina skříňka jednou otevřena, jednou nelegitmní secese uznána - za cenu lidských životů - bylo těžké krvavý proces zastavit a který se nezastavil v Chorvatsku a Slovinsku. Opět, bez ohledu na následky, byl učiněn další krok navíc.

Na konci prvního odstavce strany 384 své knihy, lord Owen píše: „Omyl Evropské unie ve věci uznání Chorvatska mohl být napraven, kdyby se situace nekomplikovala v důsledku uznání Bosny a Hercegoviny bez ohledu na následky. Spojené státy, které oponovaly v prosinci 1991 uznání Chorvatska, velmi aktivně podporovaly uznání Bosny a Hercegoviny na jaře 1992. To však nemělo být považováno za nevyhnutelné, protože nebylo logické uzнат Bosnu a Hercegovinu, vnitřní republiku Jugoslávie, kterou tvořily tři velké skupiny obyvatel, s velmi odlišnými pohledy na nezávislost“. Šlo se tedy od omylu k omylu. Od jedné laxnosti ke druhé a cena byla placena lidskými životy. V tomto případě se jedná o zločin proti míru. přesně typ zločinu pro který tato ilegální instituce není kompetentní. Skutečnost, že Německo je hlavním odpovědným za stupňování jugoslávské krize, je potvrzena americkým státním sekretářem Warrenem Christopherem v jeho interview pro noviny *USA today*, citovaný novinami *Die Welt* z 18. června 1983. Christopher prohlásil, že po celou dobu procesu uznávání a především během předčasného uznání byly spáchány těžké chyby, za které Němci nesou zvláštní odpovědnost. Četné analýzy odhalují, že problémy, se kterými jsme konfrontováni dnes, pocházejí z uznání Chorvatska a později Bosny. Francouzský kolega Christophera, Roland Dumas, kritizoval uznání Slovinska a

Chorvatska Evropskou unií ve svém interview pro *Suddeutsche Zeitung* z 21. června 1993, kde ukázal „překotný a spěšný způsob, kterým byla vyznačena cesta k rozkladu Jugoslávie“, potom podtrhl, že „odpovědnost Německa a Vatikánu v urychlování krize byla manifestně enormní“.

Jiný přímý účastník těchto událostí, tehdejší předseda holandské vlády Ruud Lubbers v r. 1997 uvedl, jak německý kancléř Kohl vyvíjel tlak, aby změnil záporný postoj Evropské unie k uznání Chorvatska, aby se předešlo rozšíření občanské války ujišťováním, že „ministr zahraničních věcí Van den Broek a já jsme se marně tloukli do hlavy, ostatní Evropané dávali najevo překvapení, Němci se angažovali v terénu- Bylo to katastrofální...“.

Když pomyslíme na podporu Německa chorvatským a slovinským secesionistům v jejich úsilí o realizaci svých plánů, nejsme překvapeni prohlášením Stjepana Mesiče ve vysílání Contact o roli Genschera a papeže Jana Pavla II. Jestliže se Německo projevilo agresivní ve své podpoře destrukce Jugoslávie a uznání secese jejích republik - což je evidentní a široce známo, četní jsou ti, kteří se ptají po motivech tohoto stanoviska a nezdolné umíněnosti nejvyšších činitelů německého státu nedávno sjednoceného. Na tuto otázku odpověděl jeden z největších světových expertů v geopolitice generál Pierre Marie Gallois, blízký spolupracovník generála de Gaulla. který prohlásil pro noviny *Die Zeit* z 29. července 1993 : „Okleštění této země a úzké sepjetí Chorvatů a Slovinců s německým průmyslem vedlo k emancipaci lidí, kteří byli v minulosti spojeni s impériem v srdci Evropy, potom s Třetí říší. Což vedlo k potrestání Srbů, kteří se tvrdohlavě drželi po boku spojenců během obou světových válek a vyvolalo odstranění posledních stop dohod, které ve dvou reprízách potrestaly Německo po jeho porážkách“.

A jestliže mnozí lidé mohou pochybovat a dokonce nesouhlasit s analýzou starého generála a francouzského protifašistického bojovníka a myslet, že historické ambice Německa patří do daleké minulosti a že se nacházíme v nových historických podmínkách a že očištný proces, kterým prošel německý národ, je dostatečnou zárukou, abychom měli důvěru v mírová přesvědčení německých politiků, vyslovená během sjednocování Německa, stačí si vzpomenout na článek Klause Kinkela pod titulkem „Zahraniční politika Německa ve světle nového pořádku“ uveřejněný ve *Frankfurter Allgemeine Zeitung* 19. března 1993. V tomto článku je poslání německé zahraniční politiky vyjádřeno v těchto termínech: „V zahraničí musíme realizovat něco tam, kde jsme měli neúspěch dvakrát po sobě. Každý zná, kde Německo zaznamenalo dva neúspěchy v zahraničí“. Takto, podle jeho ministra zahraničí, je úkolem Německa v zahraniční politice s přihlédnutím k jeho potenciálu, dokončit co se nepodařilo ve dvou světových válkách. Jedinou otázkou, kterou to vyvolává, je zda to má dokončit prostředky starými, nebo novými.

Kohl sám à propos uznání Chorvatska v jednom vyslání: „Existuje zvlášť silný vztah mezi Němci a Chorvaty, kteří mají v historii čtná pouta“. Taková historická vertikála v německé zahraniční politice takto ilustrovaná Kohlem, vysvětluje iniciativy podtržené Kinkelem. Konečně podobná vertikála existuje v iniciativách a v politice jejich chorvatského satelita a popisuje, způsobem často zarážejícím, iniciativy téměř identické a prohlášení aktérů dvou světových válek a války proti Jugoslávii v průběhu devadesátých let. Tedy tři válek, ve kterých konstantou německé politiky na Balkáně bylo vyvolávat protijugoslávské tlaky. Nejdříve krvavé pokusy zabránit zrození jugoslávského státu potom pokusy ještě krvavější s cílem zničit stát a vymazat jej s povrchu země.

Mýtus „Velkého Srbska“

Vedoucí nit, která spojuje globální rétoriku a politiku germánského bloku - Rakousko (tj. Rakousko-Uhersko) a Německo na Balkáně, spočívá v tézi o nebezpečí formování „velkého Srbska“. Toto nebezpečí, tato klíčová téze, má ústřední místo ve lživém obvinění proti mě: „Velké Srbsko“ je téze, mýtus vytvořený rakousko-uherskou propagandou od druhé poloviny XIX. století. Je integrální částí úsilí rozvinutého „zahnívající monarchie“ k upevnění záboru okupovaných jugoslávských území. A to v obavě, že jugoslávský lid žijící pod jhem rakousko-uherského okupanta - nesen velkou vlnou evropského procesu národní emancipace a osvobození od okupačních sil podle vzoru jiných národů, za účelem opětového sjednocení území rozdělených v lůně téhož státu podle vzoru samotného Německa - nerealizují svou jednotu

i když tato odráží přirozený a historicky legitimní pohyb z hlediska Jižních Slovanů.

Jiný Němec, velvyslanec Ralf Hartmann ve své knize „*Důstojní prostředníci*“ napsal (str. 31) : „To ilustruje, jak tato obava byla hluboká a jak sahá daleko do minulosti Již v r. 1876, kdy srbský princ Mi-lan (zde může jít o nepřesný záznam jména - pozn. red.) podpořil povstání křesťanské populace v Hercegovině a v Bosně proti turecké moci a vyhlásil válku Constantinopoli, došlo ke schůzce ruského kancléře Gorčakova, německého kancléře Bismarcka a předsedy rakousko-uherské rady Andrassyho, která pod nátlakem Rakousko-Uherska „Berlínským memorandem“, které stanovilo, že v případě vítězství Srbů, mocnosti nebudou tolerovat zrod velkého státu slovanského“. V XIX. století, to co se zdálo, že se rozumí samo sebou - pro Němce a Rusy, Angličany a Francouze, Španěly a Italy - to jest přirozené právo žít v jedné zemi, mělo být navždy zakázáno jižním Slovanům, to jest Srbům. Jejich aspirace na národní jednotu byla dekretoována kacířskou a zacházeno s ní jako s

hrozícím fantomem. Jméno, které bylo dáno tomuto fantomu bylo „velké Srbsko“. Tak se stalo, že i když království srbské bylo, přes své aspirace, malé a slabé ve srovnání v velkými evropskými mocnostmi a populace Srbska nikdy nepřekročila 10 000 000 obyvatel, tyto myšlenky stále převládaly po desetiletí ve Vídni, Berlíně a jinde a jsou živé i dnes. Tato obžaloba výmluvně ukazuje nakolik je to, co jsem řekl, pravdivé. Protože se zde jedná o fantomech.

Co je zvláště šokující, je skutečnost, že již v rakousko-uherské propagandě, osvobozenécké hnutí proti mnohoset letému otroctví - moci Ottomanů a Habsburků - a sjednocování jižních Slovanů (tedy nikoli jen Srbů, bylo považováno za aspiraci na vytvoření „velkého Srbska“, to jest rozšíření srbského státu. Takováto formulace implikuje existenci dobyvačných a expanzionistických vizí u Srbů. Na rozdíl od formulací týkajících se vytvoření státu jižních Slovanů, tedy nejen Srbů, ale všech jižních Slovanů, což činí evidentním skutečnost, že část jugoslávských národů je pod

okupací cizích sil, což vede ke zkoumání kořenů jugoslávské myšlenky.

Kořeny jugoslávské ideje se zrodily v lůně chorvatského lidu. Vzдор tomuto faktu, od okamžiku kdy Srbové souhlasili, že jim přijdou na pomoc, bratrům v Rakousku-Uhersku, byla tato myšlenka považována za velko-srbskou a rovnítko bylo vloženo mezi dva koncepty, které nejsou naprosto identické: mezi Jugoslávií, společný stát jugoslávských národů a velké Srbsko, považované za produkt antijugoslávské a antisrbské propagandy.

V důsledku toho, v té době jako dnes, taková prezentace zakrývá něčí aspiraci ovládat a kontrolovat území obydlené jugoslávskými národy a udržovat tyto národy v otroctví; ale tato aspirace musela být zakryta kouřovou clonou propagandy, která tvrdila, že to bylo Srbsko, které mělo přesně tytéž vize a které se pokoušelo rozšířit na území někoho jiného. Což je absolutní lež.

Zde je ještě citace, která ukazuje, jak psal německý velvyslanec ve své zprávě německé vládě, obsah schůzky s hrabětem Bertholdem, rakousko-uherským ministrem zahraničních věcí. Ministr mu sděloval (cituji archivy ministerstva ve Vídni), že považuje za „svou povinnost neponechat německou vládu v nevědomosti o vážnosti situace pro monarchii. Podle něho, jugoslávská otázka - což znamená okupaci provincií obydlených jižními Slovy - je životní otázkou pro monarchii stejně jako pro třístrannou alianci. Jugoslávské provincie monarchie by nemohly být ušetřeny vůči Srbsku na Balkáně příliš silnému. Monarchie by mohla být, v této perspektivě, donucena k invazi, kdyby Srbsko zvítězilo v Bulharsku a zmocnilo se území za hranicemi starého Srbska. Na mou otázku - týkající se data a modalit takové invaze - ministr dal najevo, že by bylo možno nalézt příznivý psychologický okamžik“. Záminka se brzy naskytla. Byl to atentát v Sarajevu, kde Gavrilo Princip, člen organizace Mladá Bosna, spáchal atentát proti dědici rakousko-uherského trůnu, Fratišku-Ferdinandovi.

Nemluvíme absolutně o skutečnosti, že do příprav tohoto atentátu bylo zapleteno dvacet mladých lidí, kteří nebyli jen Srbové, ale také Chorvaté a muslimani, neboť takový byl spolek Mladá Bosna. Co se týče účasti Srbského království na tomto atentátu, nebyla nikdy prokázána. Ale brzy byla proti Srbsku vznesena obvinění, zatímco v Rakousku-Uhersku a v Německu se rozpoutala skutečná protisrbská hysterie. V jeho díle, které jsem již citoval, velvyslanec Hartmann píše: „V Rakousko-Uhersku a v Německu začala mohutná antisrbská kampaň, která zastínila vše ostatní a dala příležitost velvyslanci Německa v Londýně, hraběti

Karlo Mac Lichnovskymu, obrátit pozornost státního sekretáře německého státu v ministerstvu zahraničních věcí Gottlieba von Jagow na skutečnost, že celý srbský národ měl být potrestán - jako národ zla a vrahů“.

To, co předchází evidentně porušuje vaše autorská práva na hlavní obvinění a na jejich zdejší podobu. Tím víc, že toto obvinění trvá desítky let. Ve skutečnosti, smysl a význam tohoto zla nade všemi, kterým mělo být „velké Srbsko“ - nikdo jej nechtěl odpovědně zkoumat, ani se zabývat jeho podstatou. To je proč je využíváno takto lehce a povýšeně. Nikdo se neodvažuje prohloubit jeho smysl a význam, ani původ tohoto „zla“, protože kdyby tak učinil, celá tato propaganda by splaskla jako bublina.

Je známo, že 23. července 1914 bylo vládě Srbska odevzdáno ultimatum ze strany Rakousko-Uherska na základě lživých obvinění, pokud se týče účasti srbské vlády na atentátu. Srbsku byla vnucena celá série požadavků, které by žádný suverenní stát na světě nepřijal.

Každý normální člověk musí být překvapen textem tohoto ultimata, jehož nepřijetí bylo očekáváno a jehož jediným účelem bylo vyprovokovat válku. Bylo tomu tak i v Rambouilletu. V r. 1914 britský ministr zahraničí, sir Edward Grey, byl rovněž překvapen textem, který charakterizoval jako (cituji) „nejpřekvapivější dokument

stvořený diplomacií“.

Grey pravděpodobně netušil, že během téhož století srbský lid a srbský stát budou vystaveny celé sérii dalších podobných ultimat, ještě arogantnějších a překvapivějších. A že s Německem, Rakouskem a několika dalšími západními zeměmi, dokonce spojenci Srbů té doby, zvláště Francie, jakož i se Spojenými státy, jeho vlastní Velkou Británií, se podíleli na otcovství nového ultimata a smrtících křížáckých tažení proti srbskému lidu na konci XX. století, uvedených do pohybu pomocí lží bez skrupulí a nelítostných ekonomických sankcí a konečně zběsilých vojenských útoků proti svému bývalému srbskému spojenci, jehož hlavním hříchem bylo, že chtěl bránit svou zemi a svůj lid a zachovat, co bylo tak draze získáno také s pomocí spojenců během dvou světových válek.

Je obtížno si představit pocit hanby, který by zažíval sir Edward Grey, kdyby byl informován o významné roli hrané jeho zemí v konsolidaci zločinu spáchanému proti srbskému lidu během posledních deseti let XX. století, roli, která pokračuje zde, před touto institucí, při flagrantním znásilnění mezinárodního práva a elementární lidské morálky. Neboť to může být právě rezoluce o zřízení tohoto ilegálního tribunálu, který je součástí stejné kategorie toho, co Grey definoval jako „nejpřekvapivější dokument stvořený diplomacií“.

Je známo, jak vzniklo Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, které později dostalo název Jugoslávie, jako společný stát jugoslávských národů a kterému germánský blok chtěl tak usilovně zabránit. Jako echo na porážku během první a potom druhé světové války, tento stát měl být smeten s povrchu země. Pokud jde o starý mýtus „velkého Srbska“, přežil jako jeden z vyzkoušených prostředků k zamlžování reality a kamuflování vlastních zločinů vymyšlenými hříchy jiného. A je to přesně před touto institucí, kde lež o „velkém Srbsku“ našla příznivou vstřícnou strukturu a změnila se ve fantasmagorickou kreaci nepředstavitelných rozměrů - aby ironie a absurdum byly ještě větší a lež a nespravedlnost vůči srbskému lidu strašnější a machiavelské.

Na rozdíl od svých balkánských sousedů, srbský lid byl v celé této oblasti jediným, který se nepokusil utvořit stát širokých rozměrů a to vzdor skutečnosti, že k tomu měl příznivé podmínky, mnohem příznivější, než jiní. Neboť je dobře známo, že spojenci Srbska mu v roce 1915, během dohody v Londýně, nabídli rozšířit po válce své území připojením Bosny a Hercegoviny, části Dalmácie, části Slovinska, atd. O tom existují dokumenty. Ale Srbsko to neudělalo. Srbsko přijalo a přivinulo k srdci Srby, stejně jako Chorvaty a Slovince z bývalých území Rakouska-Uherska a je to takto, jak vzniklo Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, které se stalo Jugoslávií.

Je to vsutku volba uskutečněná Královstvím Srbska ve prospěch vytvoření společného jugoslávského státu a nikoli srbského, který nabídnul svým bratrům chorvatským a slovinským možnost zabránit územnímu okleštění a umožnil jim přejít ze statusu příslušníků poraženého státu do statusu příslušníků státu vítězného. Ale přesto, je to srbský lid, kterému byla ponechána hanlivá známka „velké Srbsko“ a tato historická falsifikace přetrvala od doby posledních křečí monarchie Habsburků do

dnešních dnů.

Abychom pochopili celou záležitost, je vhodné vzít v úvahu druhou stranu fronty první světové války. Opravdu, v r. 1941 německý teoretik Friedrich Naumann vydal knihu „Střední Evropa“, kde odhalil projekt restrukturalace Evropy. V té době se očekávalo, že Německo vyhraje válku a restrukturalaci Evropy bude utvoření velkého Německa, které sjednotí celý středoevropský prostor kolem Německa obklopeného slabými a malými zeměmi, které Naumann ve své knize nazývá „satelitními státy“ a...

Patrick Robinson: Pane Miloševići, uděláme přestávku v polovině času.

Slobodan Milošević: Pane Robinsone, chápu, že je 10h 30. Ale vy jste si doufám vědom, že mne překladatelé žádali, abych mluvil pomaleji. Proto si myslím, že by bylo vhodné, abyste přihlédl k možnosti dát mi více času a že navíc k tomuto dni mi dáte trochu času i zítra.

Patrick Robinson: Dobrá, pane Miloševići. Dobrá. Přestávka půl hodiny.

Přerušeno stání na půl hodiny.

Pokračování v 11h 05.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, můžete pokračovat.

Slobodan Milošević: Odvolávám se tedy na německého teoretika Friedricha Naumanna, který ve své knize „Střední Evropa“ popsal velké Německo, jak upřesnil „satelitních států“, které by byly uvedeny do situace totální závislosti ve vztahu k velkému a mocnému německému státu. Naumann se nezmiňuje o Srbsku jako o „státu satelitním“, protože Srbsko pro něho představuje (cituji) „pevnost, která v tomto prostoru překáží a musí být z tohoto prostoru odstraněno.“

Připomínám, že tvůrce projektu velkého Německa, který implikuje vymazání Srbů z politické mapy Evropy - což je ve stejné linii s antisrbskou linií, která stále platí pod dobře známým sloganem „Srbsko musí zemřít“ (*Serbien mus sterbien*) - je považován za ideologa

Německé liberální strany. Strany, která hrající dlouho roli vah na německé politické scéně, držela v rukou během více jak dvou desetiletí, německou zahraniční politiku. V době Genschera a Kinkela. Týž Kinkel, který v r. 1993 cítil potřebu odhalit v plném světle revizionistickou koncepci, která se již uplatňovala, historické proudy sledované až dosud v Německu a jejich výsledky. Abychom dovršili vůči zahraničí něco tam, kde jsme po dvakrát neuspěli.

Destrukce Jugoslávie

Velký význam, který němečtí liberálové, zvláště oba šéfové německé diplomacie dříve citovaní, přisuzují dílům Friedricha Naumanna, se ozřejmí lépe z hlediska symbolického pohledu ve skutečnost, že nadace spojená s liberální stranou nese jméno *Fondation Friedrich Naumann*. A jejich charakter věrných žáků se vidí lépe ve frenetickém destruktivním počínání Genschera a Kinkela vůči Jugoslávii a Srbsku. A v jejich aspiraci na to, aby byla nastolena a upevněna dominace Německa v Evropě zúžením středoevropského a východoevropského prostoru, jak se to již stalo. Mínil se např. Československo, aniž by se dokonce mluvilo o okleštění SSSR, který byl jednou z vítězných mocností druhé světové války.

Potom co Srbsko bylo odsouzeno k smrti stoupenci pangermánských hegemonistických vizí, souhlasilo se zánikem svého státu v lůně nového státu jižních Slovanů, přinášejíc takto jasné dementi vůči propagandistickému sloganu o aspiracích a vel-

kosrbských tendencích - bylo přirozené, že dříve zmíněné odsouzení k smrti bude přeneseno na nový Jugoslávský stát. Je dobře známo, že to bylo v Srbsku - po rozhodnutí vlády uzavřít s Hitlerem smlouvu a přistoupit k třístrannému paktu - kdy vypukly velké manifestace, které vyústily v pád vlády v březnu 1941. Bylo to v tom momentu, kdy Winston Churchill prohlásil, že Jugoslávie znovu nalezla svou duši. To bylo, co se říkalo na straně spojenců, zatímco na druhé straně, v den své agrese vůči Jugoslávii, Hitler zdůraznil, že toto vojenské napadení bylo namířeno proti (cituji) „stejně kriminální klice, stejným kreaturám, které atentátem v Sarajevu, vehnali svět do nevýslovného neštěstí“. Toto ujištění připomíná co nový „führer“ prohlásil o 58 let později, nazítří bombardování Srbska a Jugoslávie.

Clinton, který byl tehdy prezidentem Spojených států, v noci 14. března 1999, sdělil před americkými televizními diváky, motivy svého rozhodnutí zahájit leteckou kampaň proti Jugoslávii s ujištěním, že Srbové nejen vyprovokovali první světovou válku, ale bez nich, by nebylo „holocaustu“. To vypovídá dostatečně o znalostech historie těchto dvou zločinců.

Zbytek je popsán v německých archivech v kapitole vztahující se k setkáním Hitlera - o rozhodnutí Hitlera zničit Jugoslávii jak vojensky, tak i jako stát - Tato skutečnost - rozbití Jugoslávie jako státu - může být snadno uvedena do souvislosti se zprávou mise z 5. prosince 1991 před chorvatským parlamentem a s cynismem oslavovanou tím, který byl až do tohoto data prezidentem Jugoslávie Stjepanem Mesičem, který prohlásil (cituji): „Děkuji vám, za vaši důvěru, že bojuji za zájmy Chorvatska v sektoru, který mi byl určen. Myslím, že jsem splnil svůj úkol. Jugoslávie již není“.

Protože se jedná o kriminální činnost, která byla vedena proti Jugoslávii i proti jiným zemím, je nutno vědět, že před útokem na Jugoslávii, direktivy týkající se „otázky propagandy“ byly distribuovány v Německu. Velvyslanec Hartmann odhalil, že se jedná o

tradiční a dobře známý leitmotif německé politiky na Balkáně. Tato témata jsou následující: 1) Nepřitelem Německa je výlučně srbská vláda, která podnítila

boj proti Německu, 2) Srbové nastolili diktaturu bez skrupulí proti nesrbským populacím Jugoslávie, zvláště proti Chorvatům a Makedoncům (to vše je absurdní !), je nutno říci, že německý Wehrmacht nepřichází do země jako nepřítel Chorvatů, Bosenců a Makedonců a že ti jsou dokonce chráněni před masakry páchanými šovinistickými Srby.

Ochrana před masakry ze strany „šovinistických“ Srbů v německé fantazii, nezávislý chorvatský stát, měly za následek genocidu Srbů, židů a Romů. Z území tohoto monstruózního státu byl vyhnán milion Srbů, z nichž více než polovina, byli posláni na smrt za strašného utrpení. Akce tak ohavná byla podpořena direktivou Josefa Goebbelse, která zůstala živou a aktuální v praxi německé politiky: pochlebovat Chorvatům a vyvolávat nenávist vůči Srbům.

Je evidentní, že tato koncepce byla aplikována ve vztazích Německa s Balkánem koncem XX. století. Ale trvalý charakter německé politiky je explicitněji ilustrován následující větou chorvatského diktátora Ante Paveliće, pronesenou v r. 1941 (cituji): „Vím, že za svobodu Chorvatska je nutno poděkovat výlučné síle Hitlera, Reichu a Evropy“. Toto konstatování je zvláště zřejmé, když srovnáme tuto větu s „Danke Deutschland“ z konce r. 1991 a začátku r. 1992, nebo s ujištěním Stjepana Mesiče o vyjimečném přínosu Genschera a Jana Pavla II. ke zničení Jugoslávie.

Role Vatikánu

Když připomeneme druhého klíčového aktéra - a podle slov Mesiče, dalším faktorem v destrukci Jugoslávie je Svatá stolice - pozorujeme charakteristickou historickou kontinuitu v její antijugoslávské orientaci a aktivitě, jakož i v permanenci její aliance s těmi, kteří působili proti zrození Jugoslávie před a během první světové války. Jakož i

s těmi, kdo bojovali proti Jugoslávii během celé její existence, zvláště během druhé světové války. Hluboké kořeny této politiky Vatikánu a jeho agresivně protisrbské aktivity jsou ilustrovány hlášením, které rakousko-uherský emisar při Svaté stolici adresoval do Vídně 27. července 1914, tedy dokonce před vyhlášením války Srbsku, ohledně svého jednání se státním sekretářem Mgr. Mario del Valle (cituji): „Během uplynulého roku, Jeho Svatost několikrát vyjádřila svá politování, že Rakousko-Uhersko nevyužilo příležitost potrestat své nebezpečné podunajské sousedy. Papež a a kurie vidí v Srbsku nesmiřitelné zlo, které pomalu hlodá srdce monarchie a které časem přispěje k jeho zániku. Neboť destrukce této bašty by pro církev znamenala ztrátu jejích nejvzácnějších elitních bojovníků. Státní sekretář vyslovil naději, že monarchie půjde až do konce“.

V důsledku toho, podle oficiálního stanoviska Vatikánu, mělo být Srbsko zničeno, aby bylo konsolidováno rakousko-uherské impérium, jako geopolitická podpora katolické církve v této oblasti, zvláště jako báze rozšíření na východ. Skutečnost, že to vše nemá žádný vztah s učením Krista, je více než evidentní, ale že je ještě více evidentní, že je to vše úzce spjato s učením kázaným před dvěma desetiletími Adolfem Hitlerem, posedlým svou krvavou vizí zvláštního božského poslání a svou vůlí realizovat „německý výpad na východ“ . (Drang nach Osten). Proto nemůže být překvapením, že aliance mezi Svatou stolicí s papežem Piem XII. v čele a mocnostmi Osy, jejíž klíčovou osobností byl Adolf Hitler, byla v pohodě uzavřena prostřednictvím velmi úzkých vztahů katolické církve s “Nezávislým Chorvatským státem“

Paveliče, jehož ministr školství Mile Budak prohlásil v Gospici (cituji): „Zničíme část Srbů, vyženeme druhou a zbytek přinutíme vstoupit do katolické církve a tak je přeměníme na Chorvaty. Tímto způsobem zahladíme jejich stopy a co zbude, bude pro ně jen špatná vzpomínka“.

Profesor Edmond Paris, ve své knize „Genocida v satelitním Chorvatsku 1941-1945“ napsal, že největší genocida spáchaná během druhé světové války, proporcionálně k velikosti postiženého lidu, se neudála v nacistickém Německu, ale v satelitním státě Chorvatsku, založeném nacisty. Totéž profesor Helen Fane, ve své práci „Accounting Genocides“ zdůraznil, že (cituji): „Chorvatský stát plánoval a prováděl masakr na ortodoxní srbské menšině a chorvatský katolický klérus tyto masakry schvaloval“. Podle encyklopedie Mac Millan o holocaustu (str. 323, 328), v „Nezávi-

slém chorvatském státě“ bylo popraveno (cituji) „více než půl milionu Srbů, čtvrt milionu bylo vyhnáno, zatímco 200 000 Srbů bylo přinuceno násilím přestoupit na katolickou víru“.

Genocida spáchaná na srbském lidu v „Nezávislém chorvatském státě“, je jedním z tajemství nejvíce skrývaných ve XX. století, zcela jako ochrana kriminálních ustašovců mimo dosah justice díky spolupráci Vatikánu, Spojených států amerických a dalších západních zemí. Nazítří po porážce mocností osy a chorvatských ustašovců,

díky spolupráci Vatikánu se Spojenými státy a dalšími západními zeměmi. Vskutku, nazítří po porážce mocností Osy a chorvatských ustašovců, katolická církev hrála společně s tajnými službami některých zemí, zvláště USA a Velké Británie, velmi významnou a velmi temnou roli při organizaci, záchraně a úniku do zahraničí, především do latinské Ameriky, ale také do severní Ameriky, velkého počtu ustašovců.

Zvláště vysoce postavených, zvláště nejvýše postavených, včetně samotného poglavníka Ante Paveliče. Důvodem této záchrany ustašovců a dalších nacistů, jakož i transfer organizovaný sítěmi Vatikánu nazývanými „krycími sítěmi“ (ratlines), byl v zájmu Spojených států a Vatikánu v boji proti SSSR a komunistické hrozbě, při němž bylo málo skrupulí v užití prostředků. Vatikán si mimoto přál zachránit kriminálníky, kteří byli věrnými katolíky a kterým udělil pozhledání během konfliktu. Tato záchrana kriminálních a zhlazování jejich zločinů vyplývaly také z obavy, že kdyby se odhalila role Vatikánu a papeže Pia XII. ve zločinech druhé světové války, komunisté by mohli získat moc v legislativních volbách ve významných katolických zemích Evropy, kde disponovali silným postavením těsně po válce, zvláště ve Francii a Itálii. Tito zločinci byli potom použiti k oslabení evropských komunistických zemí a realizaci teroristických akcí. Úsilí Vatikánu k upevnění svých vztahů s USA, hlavní západní vítěznou mocností během druhé světové války, byly korunovány úspěchem na začátku 80. let, když po schůzce mezi papežem a Reaganem pronikla informace, že diskutovali dohody uzavřené v Jaltě v r. 1945. Následovala řada jednání mezi spolupracovníky obou šéfů států, která vyústila v pevný vztah, který Richard Allen, poradce Bílého domu pro bezpečnost, charakterizoval jako jednu z nejtajnějších aliancí všech dob. Existuje kniha Carla Bernsteina...

Patrick Robinson: Pane Miloševići, soud vám povolil určitou svobodu pro přednes vašeho projevu, v souladu se zvyklostí tohoto tribunálu. Musíte být ale opatrný. Tážeme se, zda většina věcí, které zde přednášíte, má vztah k předmětu, kterým se zabýváme. Ve všech případech by nebyly přijatelné jako prvky důkazu. Je možno si dovolit po určitou mez velký

počet historických faktů v předmluvě, musíte se však ukázat, zvláště když si přejete, abychom přijali váš požadavek dodatečného času.

Slobodan Milošević: O povaze této tajné aliance, Pr. Smilja Avramov píše ve své knize *Opus Dei*: „I když tři žhaví katolíci - Brzezinsky, Casey a Walters - připravovali terén pro alianci mající na zřeteli imperativy římského katolicismu, přesto, že prezident Reagan jmenoval na nejeminentnější posty své administrativy katolické aktivisty, jako Alexander Haig, jehož vlastní bratr byl biskup, bylo by mylné tvrdit, že římskokatolické náboženství bylo rozhodujícím faktorem v politice Spojených států té doby.

Americká administrativa neviděla v této alianci výraz religiosity, ale moc církve jako instituce v kontextu reálné politiky. Washington instrumentalizoval Svatou stolicí stejným způsobem, jakým se chtěl pokusit o něco později instrumentalizovat islám. Pomocí této aliance byla remodelována geopolitická mapa světa a změněn styl politiky utvořením nového politického bloku, agresivního a klerikálního, který se měl stát rozhodujícím faktorem v zahraniční politice Spojených států a měl nejzřejmější důsledky pro Jugoslávii“.

Projevy výzkumnice klíčové role Svaté stolice v těchto planetárních změnách jsou také potvrzeny Michaelem Gorbačovem, který prohlásil v italských novinách *La Stampa* z 3. března 1992: „Nic z toho, co se děje ve východní Evropě v těchto po-

sledních letech by nebylo možné bez účasti papeže Jana-Pavla II. Tedy v těchto posledních letech ve východní Evropě byla zadušena v krvi Jugoslávie, stát jehož vytvoření se Vatikán snažil předejít během první světové války a na jehož zničení se podílel - s nesmírným krveprolitím, které z toho vyplynulo - podporou Hitlera, ustašovského státu během druhé světové války. Politika Vatikánu vůči Srbsku byla utvářena tak, jak

ji vidíme z citovaného dopisu, od r. 1914. Dokonce před vytvořením Jugoslávie.

Po vzniku Království Srbů, Chorvatů a Slovinců v r. 1918, tento multikonfesní stát byl považován za hlavní překážku pronikání katolicismu na východ. Balkán byl v očích Vatikánu prioritní misionářskou oblastí. Takto politika Jana Pavla II. vůči Jugoslávii a jugoslávská politika církve katolické vůbec, pod tímto pontifikátem představují

konečnou fázi procesu rozbití Jugoslávie. Přeskočím sérii příkladů a schůzí, které to potvrzují, v r. 1991 a 1992, ale vyjádřím to v mém textu, až jej budu diktovat, protože čas, kterým disponuji mi neumožňuje citovat vše.

Po uznání Slovinska a Chorvatska, potom Bosny-Hercegoviny, Vatikán přijal náhle politiku pacifistickou, která od r. 1994 naznačovala přání papeže navštívit Záhřeb, Bělehrad a Sarajevo. Vatikánská diplomacie neodsoudila vyhnání Srbů s území, kde žili po staletí, v Chorvatsku během operací „Blesk“ a „Bouře“. Připomínám vám tedy, že lord Owen kvalifikoval operaci „Bouře“ jako nejrozsáhlejší etnickou čistku v bývalé Jugoslávii.

Vatikán sám kvalifikoval tyto akce jako „převzetí území“ i přesto, že tato území byla osídlena Srby po mnoho století.

16. října 1995 papež prohlásil, že „v jistých situacích není vyloučeno použití síly, je-li to nezbytné pro ochranu legitimních práv lidu“. V takových situacích se mělo jednat o „zákroky humanitní“, určené k záchraně lidských životů. Ale při té příležitosti žádné lidské životy ohroženy nebyly tím méně, protože nebylo útoků vycházejících z území Krajiny pod ochranou OSN. Na rozdíl, například, od zóny Srebrenica rovněž chráněné, kde se útoky násobily během všech těch let, způsobující devastaci stovek srbských chalup a jejichž obyvatelé byli podřezáni.

Jeden kazatel americké armády na penzi plukovník Bigler v Pittsburgu prohlásil v lednu 1999, že Vatikán byl odpověden za všechna neštěstí, která zasáhla jugoslávský prostor a že osobně viděl bankovní výpisy účtů Vatikánu dokazující, že katolická církev spolu s německou vládou destabilizovaly Jugoslávii a uvrhly do desítky let krvavého chaosu. Bigler tvrdí, že Vatikán vydal desítky milionů dolarů ve prospěch separatistů v Jugoslávii a že katolická církev byla vysoce aktivní v tom, co se dělo v Chorvatsku a Slovinsku.

Je notoricky známo, že Vatikán a jeho tisk podporovaly manifestace Albánců v Kosovu a v Metochii v r. 1989. Arcibiskupové v Lublani a Záhřebu působili stejně. A během své návštěvy v Albánii v r. 1994 papež podpořil požadavky albánských secesionistů v Kosovu-Metochii. Papež byl první, který žádal energickou akci proti Srbsku v r. 1998, než se retransformoval v pacifistu. Nejdříve 30. března 1999 svoláním velvyslanců členských států NATO a Rady bezpečnosti, potom 1. dubna, kdy poslal dopis Clintonovi, kde ho prosil, aby zastavil bombardování během velikonoce. Vidíme-li všechny aktivity Vatikánu vůči rozbití Jugoslávie, uvědomíme si, do jaké míry je pontifikální poselství z 12. března 2000 falešné. Papež tehdy prohlásil: „Nemůžeme nepřiznat zradu evangelia spáchanou našimi bratry, zvláště během druhého tisíciletí. Uznání minulých omylů vede k probuzení našeho svědomí a nutí nás činit kompromisy v přítomnosti“.

Zmiňuje tuto pontifikální prosbu o omluvu hříchů katolické církve, Pr. Smilja Avramov, v jeho citované knize str. 170-171, odmítá kritické reakce, které vyvolala a zdůrazňuje zvláště slova holandského katolického myslitele Leo Lindekera: „Papež vyjádřil svá politování nad tím, co bylo učiněno v minulosti, ale není vůbec známky,

že by chtěl změnit své nynější chování.

Role Spojených států

Co se týče Spojených států, chrání především své vlastní zájmy v jihovýchodní Evropě, a tedy v ex-Jugoslávii. Tedy antagonismy a vzájemné konflikty mikro-států a quasi-mikro-států, které se objevily na území bývalé Jugoslávie, jejich pauperizaci, jejich totální neschopnost autonomní funkce v rovině politické, ekonomické a jiných, tvoří terén zvláště vhodný k udržení přítomnosti politické, ekonomické a především vojenské přítomnosti Spojených států v Evropě. Ten poslední bod má pro ně zcela zvláštní důležitost protože od rozpuštění Varšavského paktu, americká přítomnost ve východoevropských zemích ztratila veškeren smysl a oprávnění. Takto není nijak překvapující, že Spojené státy pracovaly na nastolení politování hodného chaosu, kde se nalézá většina mikro-států balkánských. Navíc, určitá forma studené války se prodlužovala po rozpadu východního bloku a projevila se vůlí za každou cenu zabránit vytvoření jakékoli formy společnosti způsobilé podat příklad životaschopné alternativy proti jednoduchému klonování kapitalistického modelu, který je sám obětí nesnází. Z tohoto hlediska, Jugoslávie neměla přežít Varšavský pakt, protože mohla východoevropským zemím nabídnout nežádoucí příklad autonomního rozvoje a alternativu

slepého převzetí západních hodnot; čímž by vytvořila hráz novému světovému pořádku upravenému ze strany USA, které zůstaly jedinou supervelmocí. Přesněji, byla by hrází proti transformaci světa v korporatizovanou společnost pod vedením newyorských bank, majících loupění za jediný cíl. Je známo, že americký kongres přijal v březnu 1990 dekret, který učinil konec jakékoli finanční pomoci určené Jugoslávii, s výjimkou demokratických stran. Tento dekret tedy řadil mezi demokratické strany neonacisty, islámské fundamentalisty, kteří měli být podporováni a dokonce potom albánské teroristy, a bez řeči, od samého počátku albánské separatisty. Je rovněž známo, jaká byla role toho privatizovaného sektoru americké armády, pokřtěného MRI (Military Resources Inc.), pověřeného výcvikem chorvatské a muslimské armády, která hrála klíčovou roli v ofenzivě proti Krajině. To potvrzuje skutečnost, že počínání Američanů spojené s jugoslávskou krizí směřovalo současně k udržení americké přítomnosti na Balkáně prostřednictvím NATO - čehož bylo efektivně dosaženo v Bosně-Hercegovině, Kosovu-Metochii a v Makedonii - a k udržení rozhodujícího vlivu USA a NATO v celém evropském prostoru. Co se týče ekonomického zájmu, toho, který převyšuje všechny ostatní, nemyslím, že je třeba uvádět podrobnosti.

Vůle po dominanci je rovněž jediným možným vysvětlením některých praktik Spojených států, na první pohled iracionálních, jako byl nátlak na Izetbegoviče, aby zrušil svůj podpis na plánu Cutilheiro*), nebo později rušivou americkou akci mé-

ně známou veřejnosti proti pozdějším mírovým rozhovorům, jako byl plán Vance - Owen - Stoltenberg a jiných mírových smluv. Je evidentní, že mír na Balkáně nebyl v zájmu Spojených států do té doby, než vojenská a jiná přítomnost USA a NATO bude zajištěna a dokud nebudou vytvořeny všechny podmínky proto, aby řešení byla přijata pod americkou patronací.

Tento záměr se jasně projevuje v americkém trvání, během konference v Rambou-

*) Plán mírového rozdělení Bosny-Hercegoviny podepsaný v Lisabonu na jaře 1992 pod záštitou Evropské unie a portugalského velvyslance Cutilheiro. Po návratu z rozhovorů a na doporučení Warrena Zimmermanna, amerického velvyslance v Jugoslávii, prezident islámské entity Alija Izetbegović odvolal svůj podpis a vyhlásil vyjimečný stav.

bouilletu, týkající se vojenské přítomnosti USA a NATO na jugoslávském území, potom v agresi, která následovala a která měla za zřejmý cíl okupaci Kosova-Metochie ba i celé Jugoslávie s cílem zajistit trvalou přítomnost NATO v těchto oblastech. V průběhu těchto pletich, Clintonova administrace vstoupila do nebezpečné aliance s individui fundamentalistických islámských organizací jako Hezbollah, Al Qaeda, teroristická milice UCK v Kosovu, atd. Krátce se všemi organizacemi a individui, které byly od 11. září 2001 považovány za největší ohrožení Spojených států a Západu obecně. Cena této kriminální politiky Clintonovy administrativy je velmi vysoká, ale ti, kteří ji platí, jsou bohužel občané celého světa, včetně amerických, zcela nevinní, ale také příslušníci jiných západních zemí, jako Španělska, atd. Avšak jestliže záměry Německa, Vatikánu a USA v jugoslávské krizi zůstávají víceméně viditelné a jasné, šokující je chování ostatních členů CEE, později Evropské unie. Zvláště příkré byly jeho zvraty v důsledku německých tlaků i přes vlastní

deklaraci CEE ujišťující, že (cituji): „Sjednocená a demokratická Jugoslávie má nejlepší šance harmonické integrace do lůna nové Evropy“.

Role „mezinárodního společenství“

9. července 1991 ve Štrasburku, nazítří prohlášení nezávislosti Slovinska a Chorvatska a rozšíření ozbrojených konfliktů, evropský parlament šel dokonce tak daleko, že o Jugoslávii schválil rezoluci ujišťující, že nepodporuje jednostranné odtržení obou jugoslávských republik. Rada ministrů CEE, stejně jako Rada Evropy, hovořily ve prospěch teritoriální integrity Jugoslávie. Stejně jako rozšířené evropské fórum, přesněji euro-americké: Rada ministrů OBSE, která se sešla v Berlíně 19. června 1991, přijala deklaraci vyjadřující mj. svou podporu jednotě a územní integritě Jugoslávie. V souladu s Helsinskými dohodami zdůrazňovaly územní integritu států. Je skutečností, že podobné stanovisko převládalo také ve stejném momentu za Atlantikem, americký státní sekretář James Baker ujišťoval, že Spojené státy podporují Jugoslávii demokratickou a sjednocenou, jejíž budoucnost měla být vytýčena společným způsobem.. Baker zejména zdůraznil, že Spojené státy neuznají jednostranná odtržení.

Vzdor tomu všemu, CEE - organizace vzniklá jako výsledek pokrokového vývoje v Evropě a ve světě - se koncem r. 1991 rozhodla podpořit proces obzvláště zpátečnický: odtržení Slovinska a Chorvatska a dalších jugoslávských republik. 17. prosince 1991, přijala deklaraci upřesňující kritéria uznání nových států ve východní Evropě a v ex-SSSR, jakož i novou deklaraci o Jugoslávii vyzývající všechny jugoslávské republiky k předložení svých žádostí o uznání do 23. prosince, jakož i důkazy potvrzující, že splňují určená kritéria. Takto CEE popřela nejen svůj vlastní závazek obsažený v deklaraci o Jugoslávii z 26. března 1991, ale také dokument, který veřejně vyhlásila půldruhého měsíce předtím v Římě 8. listopadu, kde bylo ujišťováno, že požadavky nezávislosti republik, které je formulovaly, mohou být zkoumány pouze v rámci cel-

kového řešení.

Takto, i když role Německa ve zvratech Dvanácti je zcela jasná, není méně překvapující, ale i skličující pozorovat, jak jedenáct států starého kořene mohlo být donuceno spáchat takovou věc, kterou původně a od základů neschvalovaly. A to pod tlakem jednoho z nich, ať byl jeho vliv jakýkoliv...

Naumann, o kterém jsem se již zmínil, v průběhu první světové války zveřejnil koncept německé dominance ve středoevropské zóně cestou fragmentace tohoto prostoru a vytvořením malých poslušných států, které nazýval trabanty (v němčině zn. „satelit“- pozn. aut.). Naumann tehdy evidentně nepředpokládal vytváření trabantů na Západě. A přesto se Německu podařilo vnutit členům CEE svůj diktát odtržení jugoslávských republik a jejich uznání. Diktát, stejně jako jejich chvostismus, byly v rozporu nejen s názory a principy těchto druhých zemí, ale s jejich bezprostředními zájmy. To všechno vytváří smutnou skutečnost, že se členské státy CEE, z nichž některé byly kdysi velkými mocnostmi, propadly díky oportunismu a malodušnosti neschopných, kteří jim vládnou, až do řad trabantů Německa. Potom, jak to ukazuje jejich pozdější účast v sérii válečných operací NATO - mezi nimi i agrese proti Jugoslávii - v řadách trabantů Spojených států. Nebylo absolutně možno zpochybnit právo Jugoslávie na svou obranu o nic méně, než může být zpochybněna ilegalita jejího rozbití jako základ pro oprávnění k vyvolání konfliktů. V tomto kontextu je přinejmenším cynické ze strany těch, kteří hnali národy Jugoslávie do občanských válek,

násilí a nenávisti a kteří dnes vystupují jako nevinátka a dovolují si rozdávat spravedlnost. Naše národy nesmějí nikdy zapomenout, kdo je hlavním viníkem tragedie, která se odehrála v prostoru bývalé Jugoslávie a tento bod bude jasně prokázán.

V Norimberku, prvním zločinem byl základní zločin proti míru: o totéž vašemu tribunálu bez legality však nejde. A to jedině proto, protože v tomto případě ti, kteří založili tento ilegální soud, by se sami museli před něj postavit. Není těžké prokázat, s uvážením historických událostí - protože existují o každém z nich dokumenty a záznamy, kterými opačná strana disponuje rovněž - že nacionalismus v bývalé Jugoslávii neměl zdroj v Srbsku, ani v jeho lidu a jeho představitelích, ale především mezi separatisty krajní pravice v Chorvatsku, v Kosovu Metochii, Bosně-Hercegovině. Ustašovci, neonacisté, islámští fundamentalisté a albánští teroristé, řečeno krátce. Není složité ukázat, a vy uvidíte, jak se to dá zařídit, aby bratrovražedná válka na území Jugoslávie byla podnícena, potom vojensky udržována, na Západě, těmi samými, kteří založili tento klasický tribunál : totiž Německo, Vatikán a Spojené státy, které vyprovokovaly destrukci a rozdělení suverenního státu proti jeho vnitřnímu prá-

vu a proti právu mezinárodnímu.

Stejně tak není obtížné prokázat, že při jejich ničení Jugoslávie, se uchýlili k metodám hrubě nedemokratickým, jsoucím na úkor jejich nepřetržitým deklaracím o humanismu. To, co se nechává nazývat „mezinárodním společenstvím“, podporovalo v prostoru bývalé Jugoslávie -v Chorvatsku, Kosovu-Metochii a Bosně-Hercegovině -

totalitní a šovinistickou elitu, islámské fundamentalisty a neonacisty, jejichž cílem bylo utvořit státy etnicky čisté, tj. státy bez Srbů. Metody čistky srbského lidu, které zavedlo ultranacionalistické chorvatské hnutí v 90. letech pod rouškou svých polovojenských jednotek, jsou velice podobné těm, které zasáhly tentýž lid na stejných místech o padesát let dříve. Byli to Srbové, kteří byli vražděni a vyháněni z Chorvatska na začátku 90. let v předvečer příchodu Tudjmana. Byli to rovněž Srbové, kteří byli vražděni a vyháněni z Kosova-Metochie. V Bosně-Hercegovině a v Kosovu-Metochii, „mezinárodním společenstvím“ v čele se Spojenými státy, které favorizovalo a aktivně podporovalo islámský fundamentalismus, který se v této oblasti učinil odpovědným za četné zločiny proti Srbům. Vrcholem všeho v Kosovu-Metochii bylo, že zločiny proti Srbům se napříště děly s plnou kolaborací okupačních sil vedených NATO v protikladu s rezolucí 1244 Rady bezpečnosti, která kvalifikovala podmínky příměří navržené Jugoslávii. V té době, kdy ještě nebylo možno okupovat Jugoslávii a bylo nutno zastavit válku, byly nabídnuty podmínky zaručující Jugoslávii suverenitu a územní integritu a umožňující příchod ochranných vojsk OSN do Kosova, kde měla povinnost chránit veškerou populaci; bylo také stanoveno, že v určité míře, se armáda a policie jugoslávského státu a Srbska měly vrátit a zůstat v Kosovu. Všechno bylo provedeno mimo tohoto. Ruku v ruce s kriminálníky, vojáci NATO přišli, aby vyháněli stovky tisíc osob, tisíce z nich zabili a zapálili značný počet kostelů, ale k tomu se vrátím později.

Nyní chci říci, že již deset let existuje rozsáhlá a detailní dokumentace o probíhajících zločinech proti srbskému lidu, dokumentace, která byla postoupena této instituci

(MTT) ze strany jiných institucí celého světa a kterou opačná strana (žalobce -pozn. red.) dosud okem nespátřila. Důvod proto je ten, že „mezinárodní společenství“ podněcující

konflikty v naší zemi, dekretovalo předem, že Srbové budou vinníky všeho. Tím pádem všichni ostatní mohou a musejí být považováni za oběti.

Co se týče způsobu jakým byla zosnována válka v bývalé Jugoslávii, autoři toho, co se nazývá „Obviňovací akt Kosovo“ určený vůči mně, v článcích 79 a 80 uplatňuje jednu ze svých řídkých správných tvrzení tohoto aktu, jinak lživého a zlého. Citují jejich text: „25. června 1991 Slovinsko vyhlásilo nezávislost na RSFY (Jugoslávská socialistická federativní republika - pozn red.), což vedlo k vypuknutí války“. Toto figuruje v jejich dokumentu. A ještě hůře: „Chorvatsko vyhlásilo svou nezávislost vzhledem k RSFY 25. června 1991, což vedlo k bojům mezi, na jedné straně vojenskými silami chorvatskými a na druhé straně Jugoslávskou federální armádou, polovojenskými jednotkami a armádou Republiky Krajina. Bosna a Hercegovina vyhlásila svou nezávislost 6. března 1992, což vedlo po 6. dubnu 1992 k válce velkého rozsahu“.

Takto tedy titíž autoři tohoto lživého aktu obžaloby kteří pravděpodobně nepředpokládali, že proti mně budou vznášet obžalobu týkající se Chorvatska a Bosny, řekli kdo vyprovokoval válku v bývalé Jugoslávii. Protagonisté tohoto podniku, který můžeme bez pochyb nazvat kriminálním - a jedná se o protagonisty stejně tak vnitřní, jak i vnější, jednali protiprávně ve smyslu vnitřního práva jugoslávského, tak i práva mezinárodního. Zlehčující právo uskutečněním násilné secese Chorvatska a Bosny, spáchali hlavní zločin a nejvážnější z těch, které byly souzeny v Norimberku a Tokyu,

a které již byly předány Mezinárodnímu soudu v Haagu, tomu, který je permanentní a legální : zločin proti míru.

Illegální secese

Na rozdíl od vlád Slovinska a Chorvatska a islámsko-chorvatských úřadů Bosny-Hercegoviny, které uskutečnily ozbrojené odtržení a na rozdíl od jejich iniciátorů

a jejich podpory v Německu a Rakousku nebo ve Vatikánu - potom ve Spojených státech a NATO - srbský lid, včetně mne, usilovali o zachování jugoslávského státu. Byli jsme to tedy my, kteří jsme na straně práva, zatímco demolizátoři Jugoslávie porušili právo jak vnitřní, tak právo mezinárodní. Jejich invokace práva na sebeurčení byla jen kouřovou clonou, která měla zakrýt samu povahu jejich zločinného počínání spojenému s ilegálním a násilným odtržením, protože národy Jugoslávie a zvláště republiky, neměly právo jednostranně opustit jugoslávský stát, ani podle jugoslávské

ústavy, ani vlastních ústav, ani podle mezinárodního práva. Neměly zvláště právo realizovat takové záměry silou a přes mrtvolu svých spoluobčanů včerejška a společného státu. Článek 5 jugoslávské ústavy přijaté v r. 1974 a platné v tom momentu stanovil:

„Území SFRJ je sjednoceno a sestává z území socialistických republik. Hranice SFRJ nemohou být měněny bez souhlasu všech republik a samosprávných provincií“.

Z toho jednoznačně plyne, že žádná republika, žádný národ nedisponoval právem oddělit se od SFRJ ani oddělit jakoukoli část jejího území, neboť toto bylo možné jen se souhlasem všech. Maje na zřeteli tento fakt a s přáním vyjádřeným ve Slovinsku, v Chorvatsku, později v Bosně-Hercegovině a Makedonii - přáním opustit jugoslávskou federaci - srbská část právě s

cílem zabránit konfliktu, se od srpna 1990, jak vám to potvrdil svědek Borislav Jovic, bývalý předseda prezidentské kanceláře Jugoslávie - pokoušela přesvědčit reprezentanty ostatních republik ve federálních institucích přijmout zákon, který by upravil adekvátním způsobem výkon práva na sebeurčení. Ale jak píše Jovič ve své knize, kterou jste zde dokonce citovali, byly pevně rozhodnuty jít až do konce, i kdyby to bylo za cenu incidentů a konfliktů. Nebudu vám připomínat, že tento projev Tudjmana, který jsme zde citovali a kde prohlásil: „Nebyla by válka, kdyby to Chorvatsko nechtělo“.

Ano, bez války by nikdo nemohl vyhnat půl milionu Srbů s území, kde žili po staletí lidé, kteří v době odtržení Chorvatska nežádali zvláštní vlastní stát, ale pouze autonomii, lidé, kteří až do tohoto okamžiku, a dokonce podle samé chorvatské ústavy, byli konstitutivním lidem Chorvatska. A to vše, zatím co Chorvatsko a stejně tak Slovinsko, právě vyhlásily nezávislost odtržením od Jugoslávie, čímž porušili ústavu a s použitím ozbrojené síly. Jednalo se tedy o secesi ilegální, ozbrojenou, násilnou, která měla za následek desítky tisíc mrtvých a je zločinem jak podle práva jugoslávského, tak mezinárodního. Zcela tak, jak je zločinem podněcovat a podporovat takovou krvavou válku.

Zahraniční protagonisté - jsou to titíž, kteří stojí za tímto ilegálním soudem, jehož předním posláním je jejich amnestie a svržení chyby na oběti a obětí bylo ve všech národech Jugoslávie - a kteří pomáhali odtržení bývalých jugoslávských republik, odtržení, které podle způsobu, jak bylo provedeno, není povoleno ani mezinárodním právem. Tato ilegální situace odtržených republik byla výslovně potvrzena bývalým předsedou této instituce, Antonio Cassesa, který ve své paměti na stranách 269 a 270 zdůraznil, že jugoslávské republiky nedisponovaly právem na sebeurčení úplné, ani podle mezinárodního práva, ani podle vnitřního práva jugoslávského. Stejně jako republiky sovětské, šest jugoslávských republik, podle mezinárodního práva neměly právo na vnější sebeurčení.

K tomu přistupuje fakt, že takové právo není nijak stanoveno jugoslávskou ústavou. Na rozdíl od sovětské ústavy, jugoslávská neobsahovala žádnou dispozici před-

vídající odtržení republik.

Tedy stejně jako vaše ilegální obvinění - v jednom momentu, řekl bych, že nepozorností, v odstavcích 79 a 80 aktu obvinění Kosovo - ono samo uvádí, kdo vyprovokoval válku v Jugoslávii, stejně tak bývalý předseda tohoto ilegálního soudu, když byl ještě v čele této instituce, na straně 273 své knihy, kde stanovil ilegalitu odtržení a potom dospěl ke stejnému závěru, jaký tak zvané obvinění dává tušit v citovaných paragrafech 79 a 80 aktu obvinění o Kosovu. Tento závěr říká (cituji): „Je dobře známo, že v Chorvatsku a v Bosně- Hercegovině, stejně jako v některých ex-republikách sovětských, odtržení oživilo starou nenávist a přineslo strašnou krvavou lázeň“.

Je dobře známo, že vítězství je zaručeno každému individuu, které má minimum cti a potřeby uznat co je evidentní a pravdou. Ten, kdo nemá toto minimum cti, může si dovolit deformovat evidentní a notorické skutečnosti a udělat z nich opak, mimo toho, když se mu z nepozornosti, tu a tam stane říkat pravdu. Nesmí se nikdy zapomenout, že mít pravdu za spojenkyni vám garantuje vítězství, brzy nebo později. Zatímco mít ji za nepřítele je cestou k ponižujícímu neúspěchu.

Všechno, co zde říkám je pravda o krvavém zničení Jugoslávie, mezinárodně uznávaného státu, který měl právo existovat jak podle práva, tak podle morálky historie. A také, a to je nejdůležitější, podle skutečného zájmu a ve prospěch dobře chápaný všech občanů. Čas, kterým disponuji mi nedovoluje ani předložit některé skutečnosti a nezbytná konstatování. Doufám, že v tom nebudete spatřovat překážku, když se jedná o Kosovo, když doplním (vaši) dokumentaci sedmi „bílými knihami“ jugoslávské vlády, které byly ostatně předány jako důkazní materiál, stejně jako celá dokumentace týkající se agrese Mezinárodnímu soudu - regulárnímu a legálnímu - v Haagu. Pak bych přidal ještě jiné dokumenty.

Ale na téma Kosovo si přeji podtrhnout pouze některá fakta, která posuzována s odstupem, který máme dnes, ukazují, jak byl přístup k Jugoslávii spravedlivý a rovný.

Protože celý svět dnes může vidět co se stalo a jaké to má důsledky.

Drama v Kosovu

Během pouhého prvního dne cizí přítomnosti v Kosovu-Metochii, to jest od prvního dne odchodu jugoslávské armády a srbské policie z této provincie v r. 1999, bylo na území Kosova-Metochie - tedy během samotného prvního roku - spácháno 5 000 teroristických akcí, několik tisíc vražd a únosů, 150 kostelů bylo zničeno. Pánové, jestli by někdo někde zdemoloval 150 mešit, 150 katolických kostelů, celý svět by nemluvil, než o tom. Tedy bylo to pod patronací a ochranou OSN, co tyto zločny byly spáchány, co byla hozena pod nohy rezoluce OSN a co bezpečnostní síly OSN byly změněny v síly okupační. Potom, ve spřažení s albánskými teroristy, více jak

300 000 obyvatel Kosova bylo vyhnáno z domovů a to pod patronací OSN a s její účastí. Během té doby, na druhé straně, více než 200 000 Albánců se nastěhovalo do této provincie jako cizí občané, kteří přišli hlavně z Albánie a Makedonie. Perzekuce a teror vůči všemu co nebylo albánské a zvláště proti všemu, co bylo srbské, pokračovaly až dodnes s nezměněnou zběsilostí; a pokud se snížil počet těchto absolutních čísel vyjadřujících tuto kriminální historii, pak to bylo tím, že prakticky všechno, co bylo srbské a nealbánské, bylo z Kosova odstraněno. Protože v této střední provincii srbské republiky zůstává velmi málo objektů pro vyřádkování, pro tuto kolektivní žízeň po násilí - a i dokonce toto málo bylo ještě mnoho pro albánské teroristy a následoval nový vrchol protisrbského násilí. V přítomnosti je Kosovo-Metochie prakticky zbaveno svých Srbů od posledního autorského vystoupení vašeho svědka Halida Baraniho 17. března tohoto roku.

Není to evidentně jediný kriminálník, který zde byl vzat za svědka. Ale shodou okolností se to potvrdilo. Tento Halid se svou imaginární historkou o tak zvaném srbském zločinu vůči třem albánským chlapcům utopeným v řece, když prchali před

Srby, kteří je pronásledovali, což vyvolalo hysterické a masivní pobouření vůči všemu, co bylo srbské do té míry, že byl sám zatčen jednotkou KFOR. Potom následovaly akce jiného vašeho svědka, kriminálního teroristy Shukri Buja, který zde dokonce potvrdil, že velel jednotce UCK v Racaku a byl prvním, který zahájil palbu těžkým kulometem na policisty, kteří se blížili k vesnici. Činil tak zřejmě se svými komplici a učedníky se stejnými kriminálními dispozicemi, nebo, abych to vyjádřil v řeči, která je zde běžná, tento pogrom proti nealbánskému obyvatelstvu Kosova-Metochie, stejně jako předešlý, vyplývá ve

skutečnosti ze spojení kriminální akce této instituce a jejích svědků, jejichž zájmy zde obhájí.

Se stejnými svědky spolupracují rovněž ti, kteří podporují nejvýše zpátečnické hnutí, které Evropa kdy viděla ve své historii. Tedy, když uvážíme to, co se stalo v Chorvatsku a Bosně-Hercegovině a zvláště kontinuitu tendencí, separatistických a nacionalistických hnutí s jejich pro-nacistickými předky z doby druhé světové války a když současně vidíme iracionální úsilí, neřku-li vášně, s jakou toto obvinění usiluje podpořit a ospravedlnit akce těch, kteří trvají na revizi dědictví obou světových válek a realizovat to, co poražení v těchto dvou válkách nemohli dokončit, pak se vnucuje velmi zneklidňující závěr, spolčení zločinců, na němž se tato instituce podílí se ukazuje být širší jak počtem účastníků, tak rozsahem svého kriminálního projektu, tak svým rozsahem časovým a teritoriálním.

Mnoho lidí na Západě dnes usiluje o vysvětlení ospravedlnění násilí spáchaného albánskými teroristy v Kosovu pocitem revolty a pomsty za represí a předpokládaný teror dlouhého data ze strany srbských úřadů vůči albánskému obyvatelstvu Kosova- Metochie. Je to lež bez hranic. Kde jsou tito terorizovaní Albánci, uvěznění, zatčení, zavraždění během všech těch let ?

Tato argumentace je nejen založena na falsifikaci faktů, ale zcela se hroutí před nepopiratelnou historickou realitou historické kontinuity persekuce srbské populace a křesťanské všeobecně, na území Kosova-Metochie; perzekuce, která trvá od turecké okupace a pokračovala s krátkými episodami klidu až do našich dnů. I když by se mohlo říci, že takových období nebylo mnoho.

Etnická čistka Srbů v Kosovu-Metochii je dlouhá historie. Byla intenzivnější po založení Albánské ligy v Prizrenu v r. 1978, která rozvíjela koncept vytvoření Velké Albánie. Eminentní evropský historik Konstantin Jirecek tvrdí, že mezi roky 1878 a 1912, asi 150 000 osob, tj. prakticky čtvrtina srbské populace, bylo vyhnáno ze starého Srbska (Kosovo). Mimo četných ruských, francouzských a jiných pramenů, tento proces je rovněž zmiňován bohatou diplomatickou korespondencí anglickou, listy sira George Banhama markýzi de Lansdowne v r. 1901, kde zmiňuje vyhnání velkého počtu srbských rodin, atd.. dopisy, které pro čas nemohu citovat.

Popisování situace v Kosovu-Metochii v průběhu XX. století mělo ukázat, že se nic nezměnilo na deserbizaci tohoto území, ale že naopak albánská nátlaková a teroristická politika vůči Srbům a Černohorcům, byla stále brutálnější a zhoubná. To se zejména potvrdilo během první světové války, zvláště v době ústupu srbské armády přes Albánii v r. 1915, který je předmětem bohaté literatury. A když na začátku druhé světové války Itálie ustavila loutkový stát Velká Albánie, k němuž připojila největší část Kosova a Metochie, byla to příležitost k nové vlně teroru proti nealbánskému obyvatelstvu, srbskému v první řadě. Tak, jak o tom svědčí jednoznačně prohlášení

předsedy tohoto loutkového státu Mustafa Kroja (cituji): „Je vhodné maximálně usilovat, aby všichni domácí Srbové byli z Kosova vyhnáni a deportováni do koncentračních táborů v Albánii a co se týče Srbů příchozích, je nutno všechny zabít“. Konec citace. Připomínaje prohlášení tohoto fašistického předsedy vlády, historik Slavenko Terzic zdůrazňuje fakt, že podle informací získaných americkými speciálními službami, albánští nacionalisté zavraždili 10 000 osob a 100 000 jiných vyhnali mezi vypuknutím války v dubnu 1941 a srpnem 1942, zatímco přibližně stejný počet Albánců bylo z Albánie přivedeno do Kosova.

Hermann Neubauer, zvláštní místodržící třetí Říše pro jihovýchodní Evropu na podzim v r. 1943: „Albánci si pospíšili se svými stížnostmi. Vládě jsem naléhavě doporučil ukončit perzekuce. Protože moje intervence neměla účinek, nabídl jsem demisi na mé poslání v Albánii“. Hle, co píše vyslanec Třetí říše, nacista. Je tím zděšen.

3. dubna 1968 představený ortodoxního kláštera Macaire píše patriarchovi Srbska, Germainovi, aby ho informoval o perzekucích Srbů, protože jugoslávské úřady od druhé světové války zamlčují tyto skutečnosti zvláště mimo Kosova-Metochie. Píše tedy, „Albánci znovu projevují atavistickou nenávist vůči Srbům a že se nalézáme v obtížnější situaci, než v době Rakouska nebo Turecka. Tehdy jsme měli aspoň několik práv. Násilnosti jsou nyní na denním pořádku, ku krádežím dochází za denního světla, urážky a hrozby se množí. Dovíte se bezpochyby od jiných, co se děje v Kosovu-Metochii. Ale v r. 1966 na odboru vnitra provincie vám říkají: V lyceích, v normálních školách, se vštěpuje mladým v plné legalitě nacionalismus, nepřátelský aktivismus jediné roste. Akcí tohoto druhu v poslední době stále přibývá. Fyzické agrese proti lidem černohorské národnosti jsou na denním pořádku, nepřátelská prohlášení jsou vyslovována otevřeně na veřejných místech“, píše představený svému patriarchovi.

Pr. Elena Gouskova, ruská specialista v otázkách Balkánu ve své knize „Historie jugoslávské krize 1990-2000“, píše na str.44: „Manifestace v provincii jsou provázeny sabotážemi v některých podnicích, distribucí letáků, opatřeními směřujícími k přeměně Kosova v provincii etnicky čistou. Šovinisté se uchylují k různým metodám a hrozbám s cílem totální eliminace Srbů a Černohorců. Zneuctvují kulturní památky, ortodoxní hřbitovy, zapalují domy, vraždí lidi, konfiskují násilím půdu, omezují svobodu pohybu. Následkem toho všeho byla masivní emigrace srbských rodin mimo tuto provincii. V r. 1981 z 1 451 obydlených míst, na 635 již nebydlel ani jeden Srb. Zůstalo pouze 216 obcí zcela srbských. Během deseti let byla tato oblast vydána v plen albánskému teroru, který se velmi těžko zvládal, takže v r. 1991 zbývalo v Kosovu-Metochii méně než 10% Srbů.

Takto se tedy výrazy „etnická čistka“, „etnicky čistý“ poprvé objevily ve vztahu k událostem a je to v tomto kontextu, co byly používány. Váš zdejší svědek slovinský profesor ústavního práva Ivan Kristan v jednom článku s titulkem „Ústavní pozice autonomních provincií FSRJ a publikovaný v r.1981- podtrhuji znovu - v r. 1981 napsal: „Nacionalistická albánská koncepce republiky Kosovo etnicky čistá a sjednocení všech Albánců v lůně jedné a téže republiky popírá jedno ze základních dědictví boje za osvobození lidu; slogan o Kosovu etnicky čistém nabízí, místo rovnosti a společenství národů a národností, jejich trvalou diskriminaci a šovinismus“. To je, co píše v r. 1981 tento slovinský ústavní odborník, tento profesor, kterého jste vy sami

sem pozvali. Cituji ho dále: „Vystavujeme jiné národy a národní skupiny četným tlakům a šovinistickým výstřelkům do té míry, že příslušníci některých komunit začínají emigrovat pro pocit nejistoty. Což se děje již dlouho v Kosovu, odkud značný počet Srbů a Černohorců vysídlil tak, že podle sčítání v r. 1981 srovnaného s r. 1971 příslušníci těchto dvou komunit jsou méně četní a to nikoli v termínech relativních, strukturálních, ale v termínech absolutních“.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, než budete pokračovat, oznamujeme vám, že uděláme 20 min. přestávku a pokud budou překladatelé souhlasit, budeme dnes pracovat až do dvou hodin.

(Po přestávce)

Slobodan Milošević: Dobře. Kristan, vracím se k němu; zde je článek, který váš svědek napsal v r. 1981 a který činí evidentním silnou vazbu mezi fašistickým velkoalbánským hnutím z druhé světové války, kteří se nazývali balisty albánským separatistickým hnutím z 80. let, totéž hnutí se stejným personálem, který se na konci XX. století změnil v prosté a jasné teroristy.

Se secesionistickými pohnutkami a teroristickými metodami, toto hnutí se zabývá, s pomocí vojenských jednotek agrese pocházejících z devatenácti členských zemí NATO, definitivním vyčištěním od všech Srbů a každé jiné ne-albánské populace, této země, která je kolébkou srbského státu. A propos tohoto spojení a kontinuity velko-albánského fašismu z druhé světové války, Kristan píše v citovaném článku: „Iredentistické a nacionalistické tendence kosovských Albánců nejsou nedávného původu, ale objevují se ve skutečnosti jako prodloužení různých kolaborantských a fašistických organizací“.

Albánský separatismus

Velkoalbánské aspirace a územní požadavky Albánie nezanikly s porážkou velkoalbánského hnutí z druhé světové války a jejich fašistických spojenců a nacistů německých a italských. O tom svědčí jak prohlášení, tak i chování v Albánii, jako v Kosovu-Metochii.

Je tomu tak, jak generální sekretář Komunistické strany Albánie Enver Hoxha, který se uchýlil ke konfrontaci mezi Jugoslávií a Stalinem, psal v r. 1949 v jednom dopise Ústřednímu výboru komunistické strany Sovětského svazu, cituji: „Berlínský kongres a mírová smlouva ve Versailles nespravedlivě poškodily zájmy Albánie a národnostní albánské menšiny v Kosovu. Ta nesouhlasí s takovým řešením této otázky a nepřeje si zůstat v hranicích Jugoslávie, ať je její politická organizace jakákoliv. Jejich jediným ideálem je sjednocení s Albánií“.

Již zmíněná ruská historička Elena Gouskova, píše ve své obsažné studii, že „separatistický aktivismus radikální frakce Albánců Kosova-Metochie začal od konce druhé světové války a pokračoval bez přerušení, ani na okamžik.

Již v r. 1956 bezpečnostní služby odhalily v provincii několik skupin infiltrovaných z Albánie o několik let dříve, s určením vytvořit tajné nacionalistické organizace. Koncem padesátých let a na začátku šedesátých, bylo Kosovo zpracováváno organizací, revolučním hnutím za sjednocení Albánců, řízenou Adem Demaci“.

Zdůraznila, že v průběhu 60. let se albánský teror podstatně zaktivizoval, což znamená, že albánští separatisté v této době (cituji) páchali „provokace a diverze, hanobili sakrální budovy a srbské kulturní pomníky, rozsévali strach mezi ortodoxní populací“. Tentýž autor vysvětluje, že se situace neuklidnila v průběhu 70. let vzdor faktu, že Kosovo-Metochie od r. 1974, bylo prakticky odděleno od právního systému Republiky srbské. S odvoláním na hlavní osobnost jugoslávské policie, federálního ministra vnitra té doby, Franjo Herljevice, jinak Chorvata, přisuzuje tomuto muži následující informace (cituji): „...že mezi r. 1974 a začátkem r. 1981 bezpečnostní orgány vypudily víc než tisíc osob, které páchaly sabotáže proti státu pod barvami albánského nacionalismu“. Značný počet mezi nimi, podle slov ministra, jsou spojení

s jednou z neaktivnějších organizací Rudá fronta, proalbánskou organizací působící na území západních zemí, ale řízenou a kanalizovanou Stranou práce Albánie.

Od masových manifestací a nepořádků vyprovokovaných albánskými separatisty v březnu 1981, albánské separatistické hnutí hlásá otevřeně ideu Kosovské republiky, tedy odtržení Kosova od Srbska, potom od Jugoslávie s cílem konečného připojení této oblasti k Albánii.

Když se podíváme na etnickou a demografickou strukturu Kosova-Metochie, která byla dramaticky změněna na konci XIX., potom na konci XX. století na úkor Srbů, vidíme, že nejzávažnější změny nastaly v době zločinů druhé světové války, mezi r. 1941 a 1945. Po přijetí ústavy v r. 1974, všechna moc politická, správní a výkonná byla v rukou albánské menšiny v Srbsku. Zvláště a především od r. 1966 po přijetí ústavy z r. 1974, Albánci využili své situace v této provincii Srbska pro utiskování srbské populace a rozšiřovali mezietnickou netoleranci, která se projevovala každodenním vyháněním Srbů, místo aby kultivovali základního ducha tolerance a porozumění a civilizovaných vztahů mezi oběma národy.

Paradoxem celé této situace byla skutečnost, že Albánci v Kosovu-Metochii, jejichž lídři ujišťovali, že byli utiskováni a diskriminováni během desetiletí, realizovali ve skutečnosti takovou úroveň ekonomické prosperity, že během osmdesátých let bylo možno konstatovat enormní rozdíl mezi situací v Kosovu a situací v Albánii, kde měli svůj národní stát.

Albánská menšina v Srbsku, tj. v Kosovu-Metochii, poznala renesanci v rovině vědecké, kulturní a ve školství, především díky strukturám veřejného vzdělávání Srbska a to dokonce v momentu, kdy srbská populace provincie prožívala dramatickou recesi. Samozřejmě, různé tlaky vyháněly z Kosova rovněž srbskou inteligenci. V průběhu jediného roku 1981 velký počet lékařů opustil Pristinu. Četní universitní profesori byli donuceni odejít. Na druhé straně propaganda velko-albánského šovinismu dosáhla svých vrcholů mezi lety 1975 a 1980, následkem ústavy z r. 1974, která této provincii přisoudila atributy státu. Mezi Jugoslávií a Srbskem, to jest mezi Kosovem-Metochií a sousední Albánií, prakticky již neexistovaly hranice. To se stalo ve velké době moci Envera Hoxha v Tiraně: tou měrou, jak kosovští Albánci viděli narůstat svou autonomii za Tita, posilovali své chutě na nezávislost a v tomto směru urychlovali vývoj. První masové projevy provázené destrukcemi se datují od listopadu 1968. V důsledku toho bylo potom evidentní v 80. letech, že se nespokojili se svou širokou autonomií a politickými a lidskými právy, která jim byla zajištěna ústavou. To se projevilo sérií rebelií ze strany albánských separatistů na jaře 1981 se sloganem Kosovo - republika. Je to také věc, kterou rovněž zmínil váš svědek Ivan Kristan.

Vliv cizích faktorů, které rozdmýchaly a podporovaly rozbití Jugoslávie, je doko-

nale prokázán. Přesněji, tyto faktory se dokonale projevíly v extrémě zlých obviněních, jedním z nich je, že krize v Kosovu-Metochii skutečně začala až v r. 1989 přijetím některých změn v ústavě Srbska, pod záminkou, že ruší autonomii Kosova omezují lidská práva Albánců. To je zcela falešné. Změny srbské ústavy z r. 1989 znamenaly ve skutečnosti sjednocení Republiky Srbska, která se do té doby nalézala v poručnictví těchto dvou provincií. Kosova a Vojvodiny, před přijetím těchto změn. Měly účast ve vládě republiky, ale republika naopak neměla žádné právo dohledu nad tím, co dělo v provinciích. Na určitých místech svého vlastního území, Republika Srbska neměla možnost vykonávat svou ústavní autoritu a na prvním místě pečovat o blaho svého lidu. Tyto změny napravovaly anomálie ve vztazích mezi Republikou Srbsko a jejími autonomními provinciemi, ale nebránily a nerušily

nic, tím méně ústavu z r. 1980, lidská práva Albánců. Ti se těšili z bezplatného vzdělávání, tisku ve svém jazyce, atd. Před justičními orgány mohly odpovídat ve svém jazyce. A byli ve svých právech chráněni lépe, než kterákoli jiná národní menšina v kterékoli jiné zemi.

Teroristická činnost UCK.

S odtržením Slovinska a Chorvatska, vstoupila kosovská krize do nové fáze. Od vzniku teroristické organizace UCK, se albánští secesionisté vrhli do teroristických akcí. Je to doloženo dokumenty, které zde předložím. Tato organizace cvičená a vyzbrojovaná s podporou některých cizích států, především Německa a Spojených států, Švýcarska*), jakož i některých islámských zemí.

V jistém okamžiku byly v Německu a ve Švýcarsku zveřejněny seznamy bank a bankovních účtů, odkud pocházela finanční pomoc pro UCK. Podle zjištění novin *European a Konkret* v březnu 1999, poslední dodávky zbraní do Kosova v hodnotě milionů německých marek, byly uskutečněny z Albánie. Na celním stanovišti mezi Albánií a Jugoslávií, pozorovatelé OBSE byli překvapeni zjištěním, že příslušníci UCK měli německé uniformy.

Ať je tomu jakkoliv, německé zpravodajské služby uznaly, že organizovaly a cvičily německé teroristy v Berlíně a na jiných místech a zajišťovaly jejich dopravu. Pomoc a podpora přicházely rovněž z Turecka, jakož i od albánské drogové mafie. To jsou notoricky známé skutečnosti, a propos kterých disponujeme velmi spolehlivými zdroji.

Největší objem činnosti spojené s vyzbrojováním těchto jednotek byl zajišťován americkými zpravodajskými službami za pomoci britských služeb; *Scotsman* ujišťuje, že americké služby navázaly kontakt s MI5 s cílem výcviku UCK, a že potom MI5 nebo MI6 tuto činnost zajišťovaly s některými britskými vojenskými podniky. Své úlohy se dobře zhostily. Seznam zbraní a ostatního byl zveřejněn, ale nemám čas o tom všem hovořit.

Nejčastějšími cíli UCK byly policejní stanice a vojenské budovy, jakož i samozřejmě civilní obyvatelstvo. Často si za oběť vybrali i vlastní albánské bratry, protože byli občany loajálními se Srbskem. Teroristické akce byly rok od roku intenzivnější. Útoky byly četné, zmíním jen některé. Hlášení pokrývající období od 1. ledna do 31.

prosince 1998 zmiňuje 1 129 teroristických akcí. V jejich průběhu 216 funkcionářů ministerstva vnitra bylo zabito, 115 zraněno těžce, 187 lehce a značný počet mezi nimi

byl odvezen. Bylo také 755 teroristických agresí nebo provokací přímo proti občanům: 173 civilistů bylo zabito, z nich 46 Srbů nebo Černošců, 77 Albánců, 3 Ro-

mové, 2 islámci a 42 neidentifikovaných osob. Jak můžete konstatovat, v r. 1998,

*) Švýcarsko povolilo, aby UCK na jeho území zřídila své základny a nezakrytě rekrutovala další teroristy. Dovolilo Albáncům vykupovat uniformy švýcarské armády.

UCK zabila víc Albánců než Srbů.

V průběhu téhož roku teroristé unesli 292 občanů, z toho 173 Srbů a Černohorců, 100 Albánců, 14 Romů, 1 Bulhara, 1 Řeka a 1 Makedonce. Z nich zabili 31, 142 zmizeli a 9 jich mohlo uprchnout. Dále jsou uvedeny podrobnosti týkající se použitého materiálu: minomety, raketomety, výbušnina, protitankové miny, atd. To všechno se dělo, zatímco Ibrahim Rugova tvrdil, že UCK byla pouze plodem představ srbské propagandy a že ve skutečnosti neexistovala! Tato informace je dostatečně jasná a já se ptám, zda jedna jediná vláda na světě by zůstala netečná vůči takovým teroristickým aktivitám. Je jasné, že policie nemůže jen reagovat na teroristický útok, ale musí rovněž udělat všechno, aby neutralizovala a bojovala proti skupinám teroristů, aby obnovila kontrolu území.

Útoky proti armádě jsou věcí, která je vám známa a kterou zná celý svět. Ve spektru různých mezinárodních politických struktur a v určité části světového veřejného mínění se utvořila, zvláště od r. 1998, falešná a zcela nepodložená představa, která chce UCK spatřovat jako jakýsi druh hnutí za svobodu. Například FAS, považovaná za skupinu reflexe (Think Tank) uveřejnila zprávu, která tvrdí, že teroristé UCK pocházejí z nejvyspělejších států a teroristických organizací na světě. Podle toho, co napsal FAS, státní departement byl jedinou americkou institucí, která se vážně zabývala teroristickými organizacemi. John Pike, odpovědný za bezpečnost FAS tvrdí, že jeho organizace, na rozdíl od státního departementu, zpracovala analýzu zkoumající celkově strukturu UCK. Taktika UCK spočívá ve využití sročení lidí, potom se členové UCK rozdělí na 3 až 5 buněk o 3 až 5 členech, rys charakteristický pro teroristické organizace. Členové skupiny jsou posedlí ideou odtržení od Jugoslávie a spojení s Albánií a rozkazy vykonávají bez nejmenšího odporu. UCK má tisíce dobrovolníků přicházejících ze Saudské Arábie, z Bosny a Chorvatska, jakož i některých západních zemí. Dokonce vidíme tábory i na albánském území. Zpráva FAS rovněž zdůrazňuje, že dlouhodobým cílem UCK je sjednotit albánskou populaci v Kosovu, v Albánii a Makedonii v lůně Velké Albánie. UCK tvoří klasickou teroristickou organizaci se všemi charakteristikami takové organizace a je to mínění všech policejních institucí západních zemí, protože jsou jim známy vazby této organizace s obchodníky s drogami a lidskými otroky. Je tomu tak, jak zvláštní vyslanec Spojených států na Balkáně Gebhard prohlásil na tiskové konferenci v Bělehradě 23. února 1998: „Jsme hluboce zneklidněni a energicky odsuzujeme nepřijatelné násilí způsobené teroristickými skupinami v Kosovu a zvláště ze strany UCK. Jedná se bez jakékoliv pochyby o teroristickou skupinu a nepřipouštím žádné ospravedlnování. Pracoval jsem během let na otázkách teroristických aktivit, umím rozlišit a definovat teroristickou skupinu, odmítám jakoukoli rétoriku a uznávám pouze fakta. Tedy aktivity této skupiny mluví samy za sebe“.

Při této příležitosti vyzval albánské demokratické lídry k, cituji, „odsouzení terorismu a ukázat tím, na které straně jsou“. Samozřejmě, nic z toho nebylo. I v ame-

rickém establishmentu netvořícím součást Clintonovy administrativy, vládlo od poloviny r. 1998 jasné přesvědčení, že UCK bylo typickou teroristickou organizací. O tom svědčí mimo jiného dokument pečlivě redigovaný v r. 1999 výborem senátorů Republikánské strany, kde můžeme číst: „Během zahájení bombardování, partnerství

Clintonovy administrativy s UCK bylo mimo diskuzi. Tak ostentativní prohlášení ze strany hlav Clintonovy administrativy o organizaci, kterou jeden z jeho oficiálů definoval o necelý rok dříve jako organizaci teroristickou, je obrat při nejmenším překvapující. Ještě důležitější

je fakt, že se tomuto novému partnerství Clinton-UCK podařilo zakrýt zneklidňující charakteristiky UCK, které si Clinton omylem neuvědomil“.

To je oficiální dokument Senátu Spojených států. Povaha a role UCK jako teroristické organizace jsou takto bohatě dokumentovány v přepisu amerického Kongresu roku 2 000. Frank Ciluffo z Programu globálního boje proti organizovanému zločinu, ve svém svědectví před Kongresem 13. prosince 2 000 vyslovil věc, která byla skryta očím publika: fakt, že UCK získávala část svých fondů z obchodu drogami.

Albánie a Kosovo se nalézají uprostřed balkánské cesty spojující „zlatý rohlík“ afgánsko-pakistánský na evropský trh s narkotiky. Obchodní cena této cesty je hodnocena na 400 milionů amerických dolarů ročně a po ní se každoročně dopraví do Evropy 80 % heroinu. To bylo jedním ze svědectví před výborem Kongresu. Právě těmito penězi si koupili podporu Ameriky. To mohlo být také potvrzeno analýzou rezolucí Rady bezpečnosti OSN ve vztahu ke Kosovu-Metochii...jeden z Albánců, který zde svědčil za zavřenými dveřmi, který prohlásil, že osobně zabíjel nejen Srby, ale také Albánce a dokonce, že nožem vyrýval kresby na hrudi svých obětí. Tento Hasim Thaci byl pravidelným hostem konvence Demokratické strany v Bostonu.

Patrick Robinson: Mám potíže sledovat přesně co chce říci obviněný, ale věřím, že místo, na němž mají být uvedené skutečnosti chráněny, že skutečně jsou. Dobře, uděláme to, ale prosím, pane Miloševići, abyste dále věnoval více pozornosti.

Slobodan Milošević: Nejsou to důkazy, které mají být chráněny, ale svědek, ale já jsem nezmínil jeho jméno. Jen jsem připomenul jisté věci, o nichž tento svědek mluvil právě tady.

Rezoluce Rady bezpečnosti týkající se Kosova-Metochie, ty, které byly přijaty před agresí NATO proti Jugoslávii ukazují, že rovněž usuzoval, že Kosovo-Metochie bylo dějištěm teroristických útoků. V těchto rezolucích je UCK jasně definována jako teroristická organizace. Rezoluce 1160 odsuzuje (cituji) ... „všechny akty terorismu spáchané armádou osvobození Kosova, nebo každou jinou skupinou, nebo jednotlivci a jakoukoli vnější podporu teroristickým aktivitám v Kosovu, zvláště formou finančních zdrojů, zbraní a výcvikem.*) Nuže viděli jsme, kdo byl implikován v tomto výcviku.

V odstavci 2 se požaduje na albánských vedoucích činitelích Kosova (cituji): ...“odsoudit všechny teroristické akce“, a zdůrazňuje, „aby všechny složky kosovské albánské komunity dosáhly svých cílů pouze mírovými prostředky“. To zůstalo mrtvou literou. Že to vše byly jen marné sliby, pozdější vývoj situace ukázal, protože tou měrou, jak narůstaly aktivity teroristů, příliv zbraní a účast Západu na straně teroristů se stále zvyšovala.

Rezoluce 1199 (cituji): „odsuzuje všechny teroristické akce spáchané k dosa-

sažení politických cílů jakoukoli skupinou nebo jednotlivcem, jakož i jakoukoli pomoc takovým aktivitám v Kosovu ze zahraničí, včetně dodávek zbraní a výcviku pro teroristickou činnost v Kosovu“.To, co Clintonova administrativa prováděla před 11. zářím, to jsou skutečnosti kapitální a nepopíratelné. Nuže , mohli jste vidět, kolik přímých protagonistů těchto událostí bylo zadrženo. Disponibilní informace říkají jasně,

*) www.un.org/french/docs/sc/1998/98s1160.htm

že tito lidé se na akcích UCK v Kosovu a v Bosně-Hercegovině podíleli - prakticky jako členové Al Qaeda.

Rada bezpečnosti rovněž vyslovila zneklidnění z nekonečných násilností zákazem dodávek zbraní teroristům v rezoluci 1160. V paragrafu 6 trvala na odsouzení všech teroristických akcí a zdůraznila, že všechny složky albánské komunity v Kosovu měly dosahovat svých cílů jedině mírovým způsobem. V odstavci 11 byly vyzvány všechny státy, aby na svém území zabránily sbírkám do fondů určených financovat teroristy.

V rezoluci 1203 se u všech skupin a jednotlivců odsuzuje terorismus jako nástroj realizace politických cílů, jakož i zahraniční pomoc takovým aktivitám v Kosovu, zvláště dodávka výzbroje a výcvik k teroristickým aktivitám v Kosovu. V téže době byla zneklidněna hlášeními o soustavném porušování zákazů formulovaných ve zde citovaných rezolucích.

Paragraf 49 naléhal na nutnost, aby (cituji): „vedoucí činitelé Albánců v Kosovu odsoudili všechny teroristické akce“. Avšak vedoucí Albánců v Kosovu tyto teroristické akce UCK nikdy neodsoudili. Tedy v opak evidentních skutečností, které ukazovaly neoddiskutovatelně na teroristickou povahu UCK a jejích aktivit v Kosovu-Metochii, aktivit, proti kterým má každý stát právo a povinnost zakročit všemi prostředky, kterými disponuje. Clintonova administrativa a mocná pro-albánská lobby a její peníze získané hlavně z obchodu drogami, se zařadila do jedné linie přímo a veřejně od poloviny r. 1998 s touto teroristickou organizací a stala se její ochránkyní. Tak není překvapující, že potom činila opatření, aby ochránila UCK před destrukcí a dokonce jí zajistila status vyjednávače pro řešení problémů Kosova-Metochie a šla až tak daleko, že ji poslala do Rambouilletu.

V rámci této veřejné rehabilitace UCK, Holbrooke, doprovázen dalším americkým reprezentantem Gelbardem, se setkali s představiteli teroristické organizace UCK a jednali s nimi před televizními kamerami. Krátce nato veřejně uznal, že Gelbard navázal s těmito lidmi kontakt již před nějakým časem.

Americká intervence

Během měsíců srpna a září 1998, naše policejní síly prakticky rozbily a neutralizovaly teroristy UCK a jejich podporu a právě tehdy představitelé Clintonovy administrativy vstoupili do hry. Poslali k nám „ověřovací misi“, která měla za hlavní cíl, jak si

můžeme za chvíli představit, povzbudit, oživit a chránit UCK. Jmenování Williama Walkera do čela této „ověřovací mise“ nebylo ničím náhodným, bylo rozhodnuto na naléhání CIA, jejímž byl agentem. Je nutno připomenout, že tento muž byl velvyslancem Spojených států v Salvadoru, v Nicaragui a asistoval slavnému plukovníkovi, pověřenému speciálními operacemi v dodávkách zbraní, náboru záškodníků a výcviku eskadron smrti. Vývoj věcí na konci XX. století ukázal, že Clintonova administrativa využívala nacionalistické a separatistické albánské hnutí, stejně jako jiná analogická hnutí, k dosažení svých vlastních zájmů. To je, proč také štědře pomáhala všem takovým hnutím, nejčastěji podporou terorismu; což je potvrzeno závěrem Výboru pro zahraniční věci amerického Kongresu, který v r. 1992 požadoval aktivovat Kosovo pokaždé, když bylo třeba vynutit ústupky Bělehradu.

V analýze redigované republikánskou komisí Senátu můžeme číst, že Clintonova administrace od srpna 1998 plánovala do detailu intervenci NATO do Kosova-Metochie, ale že v té době chyběla (cituji): „pouze jediná událost v médiích, i kdyby byla stěží věrohodná, která by posloužila jako politické alibi pro intervenci v očích světové veřejnosti“. Opakovanými lžemi bude fabrikován spouštěč. Oficiální struktury NATO jsou mobilizovány dostatečně brzy, aby byl připraven terén pro intervenci: V polovině r. 1998, pod Clarkovým mandátem se navazují první kontakty s UCK. Můžeme to najít v transkripci jednoho *background briefing* amerického departementu obrany z 15. července 1998. Tyto první kontakty byly ostatně potvrzeny oficiálně ze strany NATO v polovině r. 1998.

Podle četných hlášení, UCK dostávala tajně pomoc a výcvik ze strany CIA a BND, tajných služeb Německa, od poloviny 90. let. Tyto tajné operace byly NATu známy a jí podporovány, jak o tom svědčí dokument uveřejněný v knize Michela Chossudowského *Bojovníci za svobodu*.

Vše, co bylo právě citováno nám potvrzuje, že UCK, se kterou bylo původně jednáno jako s organizací teroristickou, vstoupila od poloviny r. 1998 rozhodnutím Clintonovy administrativy do úzké spolupráce s NATO. Tato asociace sloužila za rámec pro přípravu agrese NATO. Souběžně s fraškou jednání v Rambouilletu.

Rozhodujícím okamžikem byla právě medializovaná událost, o níž jsem mluvil dříve, postavena na tom, co se událo v Racaku. Podle scénáře vyzkoušeného v Bosně

při „události v Markale“. Byl rozmazán údajný „masakr“ ve vesnici Racak, který šéf mise OBSE William Walker - expert v těchto záležitostech - okamžitě kvalifikoval jako neslýchaný zločin srbských bezpečnostních sil. To byl cílový bod příprav, který mise OBSE a zvláště její šéf, dirigovali s cílem opatřit záminku pro agresi NATO podle instrukcí předem připravených Clintonovou administrací.

V den, kdy Walkerův zástupce přišel svědčit, jsem vám ukázal na videu, kde jsme mohli spatřit ty oranžové džípy „ověřovací mise“ zaparkované na pahorku nad Racakem. Tato sequence ukazuje, co se ve skutečnosti stalo. Mohli jste se sami přesvědčit o věrohodnosti jejich místního velitele a při spatření všech ostatních skutečností. Já nemám v této chvíli čas se tím dále zabývat. Spokojím se s citováním toho, co vojenský kronikář Milovan Drecun řekl ve svém díle „Druhá Kosovská bitva“: „Případ Racaku vstoupí do manuálů jako čistá protiteroristická akce policie, brilantně provedená s nejvyšším úspěchem, ale současně jako jeden z monstruosních mediálních podvodů, jaké kdy viděl svět. Jsme svědky quasi každodenních manipulací à propos Racaku, zvláště v Haagu, kde se tvrdošíjně udržuje tato těžká falsifikace. Je notoricky známo, že si sponzoři těchto událostí především nepřáli, aby byl odhalen fakt, že v Racaku k žádnému masakru nedošlo, ale že celá tato historka byla využita k obvinění srbské strany“.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, pro případ, že by tento komentátor dosud nefiguroval v protokolu, mohl byste opakovat jeho jméno?

Slobodan Milošević: Milovan Drecun, ve své knize *Druhá bitva v Kosovu*.

Patrick Robinson: Odkud pochází?

Slobodan Milošević: Z Bělehradu.

Patrick Robinson: Z Bělehradu. Souhlasí, děkuji.

Slobodan Milošević: Zde jsou další výmluvné poznámky: Fakt, že v následujícím období po ustavení „ověřovací komise“ tj. od října 1998 do konce ledna 1999, Kosovo bylo dějištěm více než 500 teroristických útoků UCK a skutečnost, že ve stejném období - a jistě s využitím této mise jako záštity - bylo vyčištěno 35 vesnic obývaných Srby a Černohorci. V průběhu pouhých prvních 11 dnů roku 1999 příslušníci UCK spáchali 80 útoků proti policii, armádě a civilistům. Jako odměnu za své zločiny a ostatní, spáchané především proti Srbům a ostatním nealbánským komunitám, ale také proti Albáncům, jakož i za svou kolaboraci během agrese NATO, byla UCK překřtěna na *Sbor obrany Kosova*, kterému OSN přisoudila status legitimacy a umožnila přístup k fondům západních států cestou bilaterálních kanálů, včetně přímé vojenské pomoci. Ale předpokládalo se, že se také ihned odzbrojí.

Je to však pouhý detail mezi masou zneužití, která se násobila v okamžiku, kdy měla být uplatněna rezoluce Rady bezpečnosti. Došlo se však až k tomu, že do čela sboru byl jmenován jakýsi Agim Ceku, notorický terorista, který mimo četných zločinů proti Srbům v Kosovu-Metochii, jakož i proti Albáncům, kteří byli zavražděni UCK na jeho rozkaz pro svou loajalitu vůči srbskému státu, kde žili a útočili také na Srby v Chorvatsku. Jako důstojník chorvatské armády, se zvláště vyznamenal svými zločiny proti Srbům v době operace „Bouře“, zvláště v době genocidy srbské populace v kapse u Medaku, kde ženy, po tom co byly znásilněny, byly polity benzinem a za živa upáleny.

Existují důkazy toho všeho na oněch místech, ale Ceku je chráněn. Je to spojenec i když je to vrah a notorický terorista. Mohli jste vidět například v listopadu 2003 v bělehradském tisku fotografie, které nemám čas komentovat, ukazující členy UCK v uniformách, držící v obou rukou uřezané hlavy Srbů. Je tam vidět dokonce pytel uřezaných hlav. Každý ví, že člověk, který pózuje triumfálně s těmito uřezanými hlavami je jistý Sadik Quflaj z kraje Decani, se svým synem Valonem Quflajem po boku a že oba dva páchali zločiny v zóně Decani-Pec pod komandem Rumushe a Dauta Hajradinaje. A to je jen malá ukázka jejich zločinů.

Zveřejňují se fotografie, zveřejňují se jména, zapomíná se všechno ale...nechce se nic vidět. Všechno se přechází. Přechází se všechny tyto věci, takže dnes tentýž Quflaj s tisíci teroristy bývalé UCK tvoří část *Obranného sboru Kosova*. S hodností poručíka. Je to právě jím, co tak zvané „mezinárodní společenství“ svěřilo úkol zavést multietnický pořádek na devastovaném území, kde Srbové ještě dosud přítomní, žijí v trvalém strachu z totální exterminace.

Příkladem Kosova-Metochie, Spojené státy a Západ ukázaly totální duplicitu svých kritérií vůči teroristům. Víím, že mám málo času, ale přečtěte si *Washington Post* z 26. srpna 2004, kde se jedná o Australanovi zajatém v Afganistanu a obviněném z válečných zločinů. Článek vypráví, že tento Hicks se konvertoval na islám, připojil se k „armádě osvobození Kosova“, prodělal výcvik v táborech Al Quaedy a potom se chopil zbraně proti Americkým silám v Afganistanu.

Otázkou, která se v přítomnosti klade - a která ilustruje právě tuto duplicitu kritérií je - zda Hicks není válečný zločinec války talibano-al quaedské v okamžiku, kdy bojuje proti Američanům v Afganistanu, nebo jím byl již tehdy, kdy v řadách UCK. pobíjel Srby. Tak nám každý den přináší informace tohoto druhu.

Patrick Robinson: Vzhledem k tomu, že jsme měli z technických důvodů prodlouženou přestávku a že jste musel zpomalit vaše expozé - i když vidím, že hovoříte stále rychleji, informuji vás, že Rada posoudila vaši žádost o prodloužení a rozhodla, že v případě, kdybyste to potřeboval, povolit vám ještě první zasedání zítra ráno.

Slobodan Milošević: Zajisté to potřebuji. Potřebovalo bych víc, než to, ale zajisté využiji v každém případě tohoto dodatečného času.

Tedy v témže okamžiku, kdy americké letouny evakuovaly teroristy z Al Qaeda v řetězech z Afganistanu na Guantanamo, byl požádán loutkový režim v Bělehradě, aby bezpodmínečně propustil z vězení všechny albánské teroristy. Pod záminkou, že se jedná o politické vězně a prosté vrahy. Vrahové byli tedy propuštěni. Myslím, že důsledky angažování Clintonovy administrativy ve prospěch terorismu se jasně projevily i na území Spojených států a že se staly největší hrozbou současného lidstva. Clintonova administrativa, v průběhu celé své působnosti praktikovala tuto politiku dvojích kritérií, která se drsně obrátila proti samým Američanům, jak jsme viděli 11. září.

Agrese Jugoslávie

Uplynulo pět let od agrese NATO proti Jugoslávii. Není to dlouhá perioda, ale již umožňuje vyvodit spolehlivé závěry o příčinách tohoto hanebného aktu a jeho zhoubných následků pro život a zdraví populace a pro materiální, existenční a kulturní vlastnictví napadené země. Víme bezpečně a hodláme zde prokázat pomocí platných dokumentů a věrohodných svědků, že agrese byla již dlouho plánována a připravována. Skutečné příčiny agrese byly jednoduše skrývány žvástem propagandy à propos tak zvané humanitární katastrofy zasahující albánskou populaci Kosova-Metochie. Potentáti NATO vyhlásili albánské teroristy Kosova-Metochie za mírumilovné civilisty a následně obvinili ze zločinů proti nevinným civilistům policejní síly a armádu FSRJ, které legálně zasahovaly proti teroristům. A stačilo jim položit jednu otázku : zda to byla pravda, proč zemřelo na tisíc vojáků a policistů? Rukou pokojných neozbrojených civilistů? Čím zemřelo tolik civilistů? Rukou těchto pokojných neozbrojených civilistů?

Nakonec sám Wesley Clark , v té době vrchní velitel NATO v Evropě, kterému jste nedovolil, abych ho zde vyslechl ani o válce, ani o jeho knize, kde uveřejnil některé informace - dementoval tato obvinění způsobem, mohu říci zcela jasným. Ve své knize vypravuje, jak NATO vyslalo vojska do Makedonie, tak zvaně „uvolnit verifikační misi“, i když každý věděl, že není ničím ohrožena a že jugoslávské úřady dozíraly na bezpečnost každého z jejích členů a že je doprovázely na hranici, když si přáli odejít. Tedy odešli tak, jak generál Naumann dokonce zde o tom svědčil v okamžiku, kdy válka a agrese proti Jugoslávii byly skutečností. Členové mise byli vyzváni, aby se stáhli, aby umožnili zahájení bombardování. Na straně 168 své knihy Clark píše: „Když jugoslávská armáda, přes všechna ohrožení bombardováním viděla vojska aliance na své hranici, reagovala konsolidací svých sil v prostoru zmíněné hranice“. V době, kdy se toto dělo, Clark zavolal generála Ojdaniče - najdete to na str. 168 knihy - a zeptal se ho: „Proč přivádíte další jednotky?“ A Ojdanič odpovídá, že je to reakce na příchod dalších vojsk NATO do Makedonie.

Clark na jiném místě píše (cituji): „Z hlediska Srba, posílení jeho vojsk je plně

oprávněno, ale je to také velká výmluva pro upevnění svých sil proti Albáncům“. Tedy v době, kdy přímou hrozbou vyvolává upevnění našich sil, Clark překrucuje následek své akce

na příčinu nové eskalace a informuje Madeleine Albright - str. 172 - o opakovaném posilování přeskupování srbských sil. Mluví o útoku nikoliv jako o věci minulé, nebo v průběhu, ale jako o věci očekávané, která bude následkem úderů. Jestli začneme, budou Srbové útočit? Říká: Je prakticky jisto, že budou útočit.

Albrightová: „Co musíme dělat, jak můžeme zabránit jejich útokům proti civilistům?“

Clark: „Nemůžeme dělat nic. Přes naše nejlepší snahy, Srbové zaútočí proti civilistům. Bude to závod o čas mezi našimi leteckými útoky se škodami, které jim způsobíme a tím, co budou moci dělat v terénu. V krátkém čase uspějí“.

Albrightová: „Co tedy budeme dělat?“

Clark: „Musíme zvětšit naše síly, přivést více všeho. Můžeme převýšit všechno, čím disponují, ale nebude to příjemné.“

To je napsáno v jeho knize. Clark evidentně nezmiňuje UCK, jak jasně vidíme. Boj proti UCK nazývá útokem proti civilistům. Další věc se zde objevuje způsobem zcela jasným: bude vyprovokováno bombardování, záměrně a plánovaně a všechno bude rozhodnuto těžkým bombardováním Jugoslávie delší dobu. Takto tedy je to on, eminentní velitel NATO v Evropě, který dementuje základní tézi, podle které bylo bombardování pouhou replikou na perzekuci Albánců. Dokazuje to také, že Rambouillet nebyl nikdy zmařenou příležitostí, ale řízeným procesem, který vyústil v ultimatum, které umožnilo přejít z míru k válce. Dokazuje ve skutečnosti, že bombardování bez skrupulí měst, vesnic a infrastruktury, stejně jako nesmírné lidské oběti, nebyly nijakou nahodilostí, ale uváženým nesmyslným stíhacím během. Z bezpečné vzdálenosti bylo do požáru přilito benzinu, aby zhořelo všechno, co mohlo, shořelo co nejrychleji s vědomím, že celá chyba padne na hasiče, který má současně chránit životy a zabránit loupení a zločinům uprostřed požáru.

Clark také přiznává, že osobně plánoval vzdušnou agresi proti Jugoslávii., že pracoval na tom, aby byla zostřena krize v Kosovu, aby tam mohla být poslána jednotka NATO. Očekávám, že Wesley Clark bude vyzván, aby sem přišel svědčit a budeme vidět, jestli ho také obviníte ze zločinů spáchaných na území Jugoslávie - k čemuž se považujete za oprávněné - nebo zda tuto demarši opomenete. V takovém případě uvedu spolehlivé a autoritativní zdroje, které dokazují neoddiskutovatelným způsobem, že NATO - nebo spíše nikoli NATO, ale Clinton a jeho administrativa, jejímž nejbližším spolupracovníkem Clark byl - falšovali motivy své agrese proti Federální republice Jugoslávie. Kanadský generál MacKenzie, jeden z bývalých velitelů FORPROMU v Bosně, ujišťuje v jednom článku zveřejněném 6. dubna 2004 v kanadském deníku *The National Post* (cituji): „NATO vstoupí rychle do akce přesto, že žádný z členských států není ohrožován a bombardováno bude nejen Kosovo, ale také infrastruktury a obyvatelstvo samotného Srbska, aniž by tato akce byla povolena rezolucí OSN (...) Byli nazváni „mnichovany“ ti mezi námi, kteří varovali Západ před skutečností, že se nechal zavléci do albánského separatistického a partyzánského hnutí. Zapomnělo se oportunisticky, že organizace, která vedla boj za nezávislost, osvobozenecká armáda Kosova (UCK), byla všeobecně označována za organizaci teroristickou a podporovanou hnutím Al Qaeda USSamy Ben Ladena“.

Nepředložili jsme ještě dokumenty o tomto předmětu, ale učiníme tak. MacKenzie

ještě říká věc, která jde proti způsobu argumentace, na kterém nynější ilegální obžaloba ve svém pseudo-aktu obvinění, silně trvá. Cituji Mac Kenzieho: „Všechny informace, které posloužily k přikrytí bombardování Srbska, se ukázaly být hrubými falsifikacemi“.

Generál Mac Kenzie není prosrbský Kanadčan, ale profesionální voják. Když zmínil kampaň, při níž měli být z Kosova vyhnáni všichni, kdo nejsou Albánci, Kosovo připojeno k Albánii a uskutečnit tak cíl Velké Albánie, MacKenzie píše: „Jejich kampaň začala začátkem r. 1990 útokem srbských bezpečnostních sil ; podařilo se jim obrátit Miloševićovu svalnatou akci v obecné sympatie pro jejich věc. Genocida hlásaná Západem nikdy neexistovala; z těch 100 000 mrtvých, údajně zakopaných v hromadných hrobech, se ukázalo být pouze okolo 2 000 všech národností, včetně těch, kteří zahynuli v bojích“.

Aniž by byla řeč o těch, kteří byli zabiti ze strany UCK. Neboť konečně, držíte v tomtéž vězení tohoto Limaje, obviněného z vraždy devíti Srbů a třinácti Albánců. Tento muž zadržoval pouze devět Srbů a všechny je zabil, zatímco třináct dalších obětí bylo vybráno mezi zadrženými Albánci. Budete zde mít svědky, kteří vám řeknou, vám a světovému veřejnému mínění, kolik Albánců bylo zabito ze strany UCK a jakým způsobem byly tyto oběti přiřčeny Srbům. A to namísto vaší hry s čísly vašimi tak zvanými experty, kteří statisticky počítají, kolik mohlo být obětí. Absurdní postup v procesu, který se považuje za proces trestní. MacKenzie dále píše: „Kosovští Albánci hráli na nás jako na stradivárkách. Financovali jsme a platili a nepřímo podporovali jejich kampaň za nezávislost Kosova etnický čistého. Nikdy jsme jim nevyčítali, že jsou odpovědní za násilnosti na začátku 90. let a pokračovali v jejich líčení jako dnešních obětích, přes opačné důkazy. Až dosáhnou svého cíle nezávislosti s pomocí dolarů a našich daní a také Ben Ladena a Al Qaedy, je možno si představit, jaký to bude signál podpory pro ostatní hnutí indpendistů celého světa podporovaných terorismem!“

Mac Kenzie nezmiňuje ostatní dolary, které UCK inkasovala, ale budeme mít příležitost se k tomu vrátit. Upřesňuje: „Od intervence NATO a OSN v r. 1999 v Kosovu, se Kosovo stalo hlavním místem zločinu v Evropě. Kvete tam obchod se sexuálními otroky. Provincie se stala točnou drog směrem do Evropy a severní Ameriky. a k dovršení, většina drog pochází z jiného kraje „osvobozeného“ Západem : Afganistanu. Členové UCK, která byla demobilizována, ale nikoli zrušena, se podílejí současně na tomto pašování a na vládě*).

Zatímco admirál Gregory Johnson, velitel sil NATO v Kosovu, t.j. jižního křídla NATO prohlásil následně po zločinech spáchaných v březnu 2004: „srážky, ku kterým došlo, jsou předem připravenou akcí etnické čistky ze strany Albánců Kosova. Akcí etnické čistky organizované předem!“

V článku uveřejněném ve *Wall Street Journal* pod titulkem „Křišťálová noc v Kosovu“ Damjan de Krnjovic-Miskovic, hlavní redaktor americké revue *The National Interest* a spolupracovník *Centre d'études du Sud-Est européen*, zdůrazňuje, že Srbové několik let oznamovali svá varování o skutečné povaze albánského hnutí, ale že Západ je vždy obviňoval, že si vymýšlejí a přehánějí. Krnjovic charakterizuje protisrbskou akci a situaci srbského lidu v Kosovu-Metochii takto: „Vražda za vraždou,

únos za únosem, požár za požárem a aby byl zakončen tento pogrom, bylo skončeno s přesvědčováním Srbů, kteří byli ponecháni na milost barbarům“. A to pod patronací Spojených národů (tento doplněk je můj).

Článek „Kristallnacht in Kosovo“ přinesl také fakt, že od června 1999 bylo zabito nebo uneseno 3 000 osob - jak jsem vám také sám řekl a ještě, že mise OSN v Koso-

*) Článek MacKenzieho byl přeložen Maurice Pergnierem a otištěn v č. 88 B.I., www.b-i-infos.com

vu měla „soustavně klamat celý svět posledních pět let, který měl věřit v údajný úspěch, zatímco ve skutečnosti maskovala militarizaci“.

Zcela tak, jak řekl generál MacKenzie, Krnjevic cituje Dereja Chapela, mluvčího policie NATO, když prohlásil: „Bylo to plánováno předem“ a uzavřel (cituji): „Chyběla již jenom záminka. Je jasné, že jistí albánští vedoucí v Kosovu soudili, že když vyčistí poslední Srby z oblasti (dokončili již vyčištění dvou třetin Srbů z Kosova po jeho „osvobození v r. 1999) a destrukcí srbských kulturních míst, budou moci postavit mezinárodní společenství před hotovou věc. Ale etnická čistota by nemohla být přijata jako základ pro demokracii nebo nezávislost“.

Deník *Florida Times Union*, krátce před erupcí albánského terorismu v Kosovu v březnu tohoto roku vyslovil přání, že by rád viděl, kdyby Kosovo bylo vráceno Srbsku. Napsal (cituji): „Je nejvyšší čas, aby Kosovo bylo vráceno jeho skutečnému vlastníku“.

Ruiny a devastace

Pod titulkem „Vandalové XXI. století“, reportéři ruské informační agentury *Novosti* informovali ruské publikum u rozsahu devastací spáchaných albánskými extremisty a podtrhli, že agresivní část populace albánské nacionality ničila křesťanské svatyně. (Cituji): „Pravděpodobně proto, že tyto křesťanské svatyně jsou přímým svědkem života a přežití Srbů na území Kosova od nejstarších dob. Pravděpodobně proto, že tyto svatyně obnovují autentickou historii, kterou nikdo nemůže popírat ani odstranit z lidové paměti“. V tomto článku je stanovisko protektorských autorit vůči odpovědným za zvěrstva albánského terorismu v Kosovu-Metochii charakterizováno jak následuje: „Při každém novém zločinu proti Srbům, si dirigenti protektorátu brali slovo, aby vyjádřili své kondolence. Kondolence kompliců“.

A jsou to ti samí, kteří mají moc, odpovědnost za velení a všechny ostatní atributy, které jsou zde využívány v míře přebohaté. Takže mají čtyřikrát větší síly než ty, kterými jsme disponovali v době, kdy bylo možné integrálně obnovit pořádek a mír a chránit občany proti všem těmto metlám.

Eminentní ruská historička Natalia Norotšnickaja, která je současně vice-prezidentkou *Výboru pro mezinárodní styky* dumy státu Rusko, v textu publikovaném 14. dubna 2004 bělehradskými novinami *Srpsko ogledalo* pod titulkem „Kosovo, monstrózní vřed na těle Evropy“ zdůrazňuje (cituji): „že jsou to hořké plody srbofobie Západu“. Autorka zejména uvádí, že se přechází mlčením skutečnost, že „prakticky žádný zločin připisovaný srbské armádě a policii nebyl podložen důkazy a že Tribunál v Haagu „vytvořený, aby ospravedlnil agresi proti suverenní FSRJ je kompletním fiaskem“. Tázaje se, zda se Kosovo jednou opět

stane bezpečnou oblastí, velmi respektovaný londýnský *Financial Times* soudí, že to závisí především na otázce (cituji): „zda Západ uváží a přezkoumá svou politiku ve vztahu ke Kosovu od dola nahoru. Novinky přicházející z Kosova-Metochie ukazují, že příslušníci sil KFOR mají nejen vstřícné stanovisko, ale že také dovolují excesy albánských teroristů. Byl spatřen voják KFOR, který bránil srbskému venkovanu uhasit jeho vlastní dům a prohlásil: „Tuto noc, všechno co je srbské, musí shořet“.

Němečtí vojáci z KFOR klidně pozorovali teroristy jak zapálili čtyři kostely, demolovali klášter Svatého Archanděla a zhanobili hrob císaře Dušana. nebylo to ostatně poprvé, kdy prováděli tyto věci: zapálit Školu srbské teologie, popálit třicetiletou invalidní ženu, spálit sochu Boží Matky od Ljeviska v kostele, který nese jméno a kde se nalézá socha filosofa Platona....Německý důstojník učinil studený a cynický komentář k požáru a demolici středověkých srbských kostelů v kraji Prizren, nebývalého kulturního a národního významu těmito slovy: „Tyto kostely byly na každý způsob staré“. Ponechám stranou prohlášení a aktivity propagandy různých západních osobností. Spokojím se zmínkou o Klausu Kinkelovi, který 27. května 1992 prohlásil, že je nutno srazit Srby na kolena. Nebo slova Helmuta Kohla v r. 1993: „Ať se Srbové zadusí ve vlastním zápachu“, nebo ještě ujištění Blaira v r. 1999, který řekl, že válka proti Srbsku nebyla pouze vojenským sražením, ale bojem mezi dobrem a zlem, mezi civilizací a barbarstvím. Připojím pouze slova Clintona z 23. a 24. dubna 1999. Prohlásil: „Srbové zavádějí teror, znásilňují albánské děti“.

V tomto politickém a psychologickém kontextu - dovolil bych si dokonce dodat psychopatologickém, byla vedena agrese NATO proti Jugoslávii. To zde bylo ilustrováno dokumenty. Předložil jsem rovněž velký počet fotografií bombardování, ale to je všechno zahrnuto v této rozsáhlé dokumentaci, o níž jsem žádal, aby byla vzata v úvahu jako důkazní materiál na podporu mého projevu. Plánovači zločinů NATO se nespokojili se zničením a poškozením mnohých srbských a jugoslávských budov, ale pustili se také do velvyslanectví Číny, zabili Číňany a zničili jejich budovu. Použili munici s ochuzeným uranem, znečistili jím i půdu, jejíž kontaminace bude trvat tisíce let. Je možno s jistotou tvrdit, že znečištění Jugoslávie se neomezilo jen na prostor Jugoslávie, ale že se rozšířilo do širšího prostoru východní Evropy. Munice s ochuzeným uranem byla používána v prostoru Kosova-Metochie. V tomto prostoru jsou také prameny a přítoky jižní a západní Moravy. Je jasné, že bylo úmyslem kontaminovat také tok Velké Moravy, Sávy a Dunaje. Prakticky všechny srbské vody. NATO svévolně podnítilo ekologickou katastrofu zamořením hlavních vodních toků, ale také zdroje minerálních a termálních vod. Je nutno si připomenout, že Srbsko je oblastí, která je v Evropě nejbohatší na vody této kvality.

FSRJ viděla svou budoucnost v produkci potravin - ve srovnání s Evropou a Amerikou především - protože až do agrese NATO jsme měli půdu nedotčenou a vody zdravé. Vyrobili jsme mnoho druhů vyhledávaných potravin, drahých a biologicky čistých a měli jsme dlouhodobý plán rozvoje zemědělství sahající do r. 2020, kde byla produkce potravin zvláště zdůrazněna. Po 78 dnech bombardování, kdy byl použit velký počet zakázaných prostředků, tato produkce je dlouhodobě ohrožena. Podle analýzy expertů Bělehradského okresního tribunálu, během přípravy žaloby proti vedoucím NATO, byly shazovány zlomkové bomby, které se rozpadnou po opuštění letadla a které rozptylovaly výbušninu na velké ploše. Tím není možné zaměřit jejich působení na vojenské cíle - navíc, i když i omezení jen na vojenské objekty je rovněž zločinem. Právě naopak, Tyto bomby zasahují civilisty a civilní budovy v širokých prostorech. Část...

Patrick Robinson: Pane Miloševići, je mi líto, že vás musím přerušit, ale myslím, že musíme dnes ukončit naši práci. Budeme pokračovat zítra ráno v 9 hodin.

ooo OOO ooo

(<http://www.ksl.wz.cz/milosevic1.htm>)